

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

BŘEZEN - DUBEN 2010

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

14

Fašank na Ostrožški 2010

Foto: RB

„Hlavně, abychom se dožili jara,“ říkali v zimě staří lidé a já jim teprve nyní začínám rozumět. Podruhé, po řadě let, jsem prožil celou zimu na vesnici a viděl, jak se den zmzrává na pouhých pár hodin života, ohraničeného tmou a přívaly sněhu. Cítil jsem stísněnou studenou atmosféru prázdných ulic, viděl, jak lidé každý den chodili ke smuteční vývěsce a povídali si o tom, kdo nás opustil. Bylo těch úmrtí bohužel tuto zimu podstatně víc než jindy.

V těchto měsících jsem si ale zároveň uvědomil, že čekání na jaro je jednou z posledních věcí v životě člověka, která je skutečná, reálná. Fašank, Velikonoce, Vánoce i jiné tradice jsou už spíše hrané, protože vzdálené od své podstaty. Prožíváme snad nyní po fašanku až do Velikonoce nějaký půst? Ba ne, basu jsme sice pochovali, ale muzika a veselí dál kraluje, hojnosti je všude i přes ekonomickou krizi nepočítaně, a ani ono milosrdenství, které je spojeno s půstem, nikde moc nevidím.

Mám pocit, že je to jako s těmi veřejnými zabijačkami čuníků, s kterými se roztrhl pytel. Mohli bychom říci - však máme zabijačky jako v minulosti, tradice žije! Jenže, dnešní zabijačky nikdy nenahradí ty dřívější, pravé, domácí, s nádhernou atmosférou rodinné pospolitosti, povídání, práce, těšení se na setkání. A tak jen to těšení na jaro zůstává pravé, nefalšované. Vše ostatní si snažíme uměle zpřjemnit. Je dobře, že zimu nedokážeme nijak zkrátit ani ji ošálit, protože kdybychom si ulehčili i čekání na jaro, zničili bychom v sobě zároveň pocit těšení a omámení jarem, které je tou nejkrásnější oslavou života. O to víc a opravdověji se nyní můžeme nadechnout jara a radosti ze života. Budme šťastní, že žijeme! Už aby tady jaro bylo! Už! Konečně! Co nejdříve!

Moc bych si přál, vážení čtenáři, aby k vašim jarním radostem patřilo i čtení našeho časopisu. Mějte se pěkně.

Radek Bartoniček

OSTROŽSKO, HORŇÁCKO

7, 8, 9 - Chodili jsme po fašanku na Ostrožsku a Horňácku

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM

13 - Zajímáme se o dobročinný projekt Voda pro Haiti

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM

18 - Potěšila nás obnovená tradice krojovaných plesů

HORŇÁCKO

23 - Vzpomínáme vzácného učitele Jana Pavlíka z Kuželova

UHERSKÝ OSTROH

11 - Setkali jsme se s mužem, který má nejraději zimu

OSTROŽSKÁ LHOTA

14, 15 - Píšeme o splněném snu dvou letců

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

21 - Zjišťovali jsme, proč padly desítky bříz i další stromy

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

28, 29 - Obdivovali jsme 70 letého sportovce Antonína Vlka

OSTROŽSKÁ LHOTA

12 - Přinášíme krásnou vzpomínku na cestu do Indie

UHERSKÝ OSTROH

16, 17 - Šli jsme se podívat za zajímavým tajemstvím zámku

HLUK

22 - Byli jsme si povídat s Marií Konečnou, nejstarší Hlučankou

PŘÍLOHA MAS

33 až 46 - Přinášíme důležité informace pro zájemce o granty

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Radek Bartoniček, www.slovackoDNES.cz, radek.bartonecek@gmail.com, tel.: 602 433 970, Zuzana Lipárová, tic@ostrozsko.cz, tel.: 731 166 831, Stanislav Dufka, sdufka@seznam.cz

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná

e-mail: mikroregion@ostrozsko.cz, www.ostrozsko.cz, cena výtisku 20 Kč.

Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 777 750 159

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Draní peří v Hluku v březnu 2010 (FOTO: Radek Bartoniček)

Další číslo časopisu vyjde: 1. května 2010

Mikroregion Ostrožsko na veletrhu cestovního ruchu v Brně

Náš krojovaný pár: Iva Pšurná a Jiří Jurčeka z Uherského Ostrohu jsou hlavními tvářemi nové image mikroregionu Ostrožsko. V katalogu Ostrožska je můžete vidět například na loďce při plavbě po Baťově kanálu nebo na koštu vína v blatnickém sklepě.

Tímto ohlédnutím za lednovým veletrhem cestovního ruchu GO a Regiontour v Brně vám chceme přiblížit jeho atmosféru. Na fotkách můžete vidět, jak to na veletrhu vypadalo. Náš mikroregion se představil s novým propagačním katalogem, mapami, filmem i časopisem Krajem svatého Antonínka. Přivezli jsme také ojedinělé materiály Horňácka, na kterých jsme se pracovníě podíleli. Z této spousty různorodých materiálů jsme zpátky nepřivezli ani jeden kus. O všechno byl obrovský zájem. A stejně jako v předchozích letech i letos jsme se prezentovali pod hlavičkou regionu Slovácko.

Text a foto: Zuzana Lipárová

Na otevření expozice Slovácka přišel primátor Brna Roman Onderka i hejtman Jihomoravského kraje Michal Hašek.

Schůzka starosty a místostarostů našeho regionu s ředitelem Folklorního sdružení Zdeňkem Pšenickou. Foto: Antonín Vrba

Starosta Ostrožské Nové Vsi Stanislav Tureček ukazuje redaktoře Televize Slovákco naše propagační materiály.

Náš stánek přitahoval návštěvníky mimo jiné díky krojů, vpravo je pracovnice informačního centra ve Stráni Barbora Macková.

„Balíček“ o Ostrožsku

Pokud se budete, vážení čtenáři, pít po turistických informacích z obcí a měst našeho Ostrožska, věřte, že ještě nikdy v historii jich nebylo sesbíráno tolik jako v současnosti. Mikroregionu Ostrožsko se podařilo vytvořit celý „balíček“ informací, které mohou velmi dobře posloužit místním i přespolním.

Kdybychom tento „balíček“ otevřeli, našli bychom v něm nové internetové stránky, turistický katalog, brožurky s orientačními mapami, film a také kompaktní disk. „To vše jsme vytvořili v rámci projektu „Turistika bez hranic“, který je spolufinancovaný z evropských fondů ve spolupráci s partnerským regionem Teplička,“ říká manažerka Mikroregionu Ostrožsko Jana Bujáková.

Velkou výhodou je to, že všechny materiály jsou k dispozici zdarma, stačí přijít do sídla mikroregionu v Uherském Ostrohu. Mnohé informace jsou navíc přímo na internetu, stačí vpsat adresu www.ostrozsko.cz. Na této adrese si dokonce můžete pustit film o obcích a městech Ostrožska - jednoduše kliknete na odkaz „Propagace regionu Ostrožsko“. Film se vydařil a určitě dělá našemu kraji výbornou reklamu.

„Znáte tu písničku? Ta se narodila tady v Uherském Ostrohu,“ slyší nejdříve diváci hlas průvodce, do jehož slov zní písnička „Za tichou Moravú,“ ostrožského skladatele Bohuslava Smešovského. „Je o lásce, o lásce ke kraji kolem Sv. Antonínka, kam po staletí zeširoka zdaleka přicházejí ženy a dívky vyprosit si hodného galána nebo manžela. O lásce k vinohradům, na něž zde svítí slunce už několik století,“ pokračuje průvodce v povídání o této písničce.

Kamera přitom ukazuje divákům děkovnou pouť na Antonínku, velké hody v Ostrožské Lhotě, provoz v novoveských lázní, cyklostezky, šterkopisky, Baťův kanál, přírodní památku Borky u Blatničky, hlucké památkové domky, blatnické budy, veselský zámek, hvězdárnu i vodní elektrárnu.

„Kraj, kde šikovné ruce jeho obyvatel neustále drží při životě bohaté lidové tradice, výtvoř, které kdysi dávno patřily k těm nejobyčejnějším každodenním potřebám, jsou dnes už spíše uměleckými díly. Řezbáři, malérky, krajkářky či šičky lidových krojů. Jen malý vzorek z dnes už téměř pomalu zapomenutých řemesel. V kraji pod Svatým Antonínkem stále živých, předávaných z otce na syna, z matky na dcer,“ uslyšíte mimo jiné ve filmu.

Film doplňuje nově také „cédečko“, na kterém jsou samostatně prezentovány jednotlivé obce, a to ve čtyřech jazykových mutacích.

Obce se zde navíc prezentují pěknými fotografiemi, v nabídce je i virtuální prohlídka obcí – když kliknete na fotografii, můžete díky počítači obcí procházet.

„Tyto materiály mají za cíl prezentovat území Ostrožska nejen na různých veletrzích cestovního ruchu, ale především v místě svého působení. Řada turistů a návštěvníků, kteří projíždějí obcemi, pátrá po zajímavostech a informacích, které by je mohly při krátkém pobytu u nás obohatit o nové zážitky. Díky naší prezentaci mohou takové zážitky u nás prožít,“ upozorňuje Jana Bujáková.

RB

Pozvánka na slovensko-české Setkání mladých folkloristů

Naši slovenští partneři z regionu Myjavsko připravili poprvé velice zajímavé setkání. Rádi bychom vám doporučili, abyste si na tuto akci, která se uskuteční v sobotu 27. března od 10. hodiny na Starej Myjavě, zajeli podívat. Jmenuje se Setkání mladých folkloristů a jde o třídní setkání mladých muzikantů, zpěváků a tanečníků z Myjavska a našeho Ostrožska.

Toto setkání vás určitě potěší. Smyslem pořadu je přiblížit zvyky našich předků, které jsou úzce spjaty s příchodem jara a velikonočních svátků.

I když je program třídní, první dva dny se budou soubory věnovat spíše výměně tanečních a hudebních zkušeností a taky tvořivým dílnám, nejsou tedy pro veřejnost. Děti si vyrobí například Morenu, Letečko, naučí se plést myjavské „kocary“, nebo budou vařit tradiční jídla typické pro období Velikonoc. Aktuální informace k setkání najdete na webových stránkách www.ostrozsko.cz.

ZL

Od plesů po půst

Náš život se neodvíjí jen podle klasického kalendáře

Plesová sezóna v lednu a únoru.

Popeleční středa s popelem na čele, začíná půst.

Pálení slivovice, dovoz kvasu. FOTO: Dušan Dufka

Vždycky jsem si myslel, že existuje jenom jeden kalendář. Stejně jako jeden rok. Jaký? To je přece jasné. Ten, který začíná lednem a končí prosincem, má sedm dnů v týdnu, z toho pět pracovních. Prostě – klasický rok.

Jenže, čím jsem starší, tím víc vnímám, že kalendář může mít úplně jinou podobu a úplně jiný rok – třeba rok přírodní nebo liturgický. V našem časopisu se snažíme takové kalendáře ukazovat a budeme se o to snažit ještě více. Vždyť zejména my, kteří žijeme na vesnici, moc dobře víme, že svůj velký význam má tady pořád ještě právě rok přírodní nebo liturgický. Naštěstí. Ten začíná například sázením při prvním jarním počasí nebo se odvíjí od církevních svátků.

Jaký kalendář jsme vlastně prožili v minulých týdnech, od začátku roku po začátek jara, co nám zůstane v paměti? Určitě letošní zima, byla dlouhá a tvrdá, napadlo tolik sněhu jako už velmi dlouho ne. Většinou jsme se tak schovávali a zahřívali na plesech, plesová sezóna je naštěstí v našem regionu pořád ještě bohatá, byť jsem mluvil s mnoha pořadatelé plesů, kteří se vystrašení dívali po návštěvnicích a moc si přáli, aby jich chodilo víc. A neschovávali jsme se jen na bály, ale také do pálenic, pěkně to tam vonělo, šak úroda byla velice slušná.

K zimě patří také zápisy prvňáčků do škol, vždycky je zajímavé sledovat, jak dělají první krůčky ve škole a jak citlivě je paní učitelky mezi sebou vítají. Rodiče by si neměli nechat ujít tyto chvíle svých dětí, s potěšením jsem se díval, když jsem občas viděl do školy doprovázet děti oba rodiče. A k zimním školním dnům patří i polonéza, stejně jako u zápisu prvňáčků je zážitek být u prvních tanečních kroků stále dospělejších dětí, vycházejících školu. Když už pomalu zima odchází, přicházejí veselí fašankáři a po nich hned pochovávaní basy. O víkendu a ještě i v úterý zněla leckde muzika a tančilo se o sto šest.

S půlnocí ale vše utichlo a ve středu už přišel čas, který je pro mnohé ještě stále

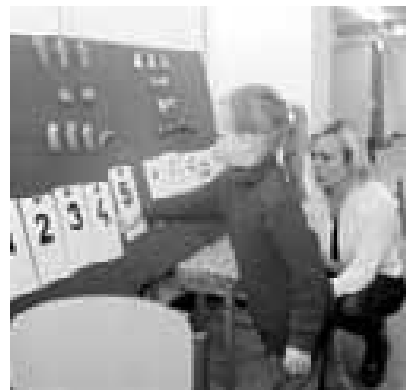

A ještě slivovice, už vypálená.

naštěstí důležitý. Přišla Popeleční středa, kostely v našem regionu i celém Slovácku se zaplnily a mnozí lidé se začali připravovat na příchod Velikonoc, na největší křesťanský svátek v roce. Děti i dospělí si odnášeli pokladničky, na kterých si mohli přečíst: „Kdo se modlí, ať se postí, kdo se postí, ať je milosrdný.“

Ať nám tedy milosrdenství nechybí v době půstu ani kdykoliv jindy v roce, ať se nám podaří pokladničky po vrácení do kostela zaplnit penězi i dobrými skutky. Ať žije kalendář, který „řídí“ tradice, víra a příroda.

Text a foto: RB

A ke konci zimy patří i zápis prvňáčků do školy.

Za fašankáři

Reportáž z tradičního maškarního veselí

Mohlo by se zdát, že je to každý rok stejné, každý rok prostě chodí maškary či krojovaní po domech, někde se zastaví, zahrají, zazpívají, zatančí a jdou dál. Možná ale právě v této pravidelnosti je krása. Vsadím se, že kdyby na fašank zůstaly ulice prázdné, mnozí lidé by nahlíželi z oken a měli pocit, že něco důležitého jim chybí, že jejich vesnice či město je o něco podstatného ochuzena. S radostí, že ulice nejsou prázdné, jsem se s fašankáři procházel a zároveň se zastavoval u některých na kus řeči.

„Ahoj Janošu!“ volá kdosi na vysokého, štíhlého muže, před jehož domem se fašankový průvod zastavuje. Nebydlí tady starosta, místostarosta, ani žádný člen folklorního spolku nebo někdo, u koho je „úředním“ zvykem se zastavit. „Ahoj, Janošku, su studený, jak žaba, có?“ přistupuje k vysokému muži další fašankář. „Ahojte strýcu,“ podává mu ruku ještě další muž.

Nemůžu si nevšimnout srdečnosti, která je ve zdravení, ve slovech i v celé atmosféře, která kolem tohoto muže je. Vysoký, starší muž je šťastný, že se tady fašankáři zastavili, mává na ně, zpívá si s nimi. „Dáme aj jednu veselú?“ ptá se pohotově ten, který hraje na housle a šmyčcem hned přejíždí po strunách. „Šest dní do týdňa, sedmá neděľa, šest dní do týdňa, sedmá neděľa, pověz ně milá, srdénko moje, s kým sto seděľa...“ zpívají chlapi a na Janoškových očích, které má schované pod hustým obočím, je vidět radost. „Janošku, ahoj!“ volají nakonec fašankáři a jdou dál.

Tento snímek Lubomíra Kovaříka je z II. fašankového večera v Uherském Ostrohu. V Ostrohu přes den fašankáři letos nechodili, večer ale proběhl příjemný program, který se uskutečnil díky spolupráci odboru kultury a obecně prospěšné společnosti Galuško Slovácko. Na programu se podílela paní Věra Hendrychová, Michal Břínek a František Koryčanský. Vedle členů Spolku Ostrožanů se představil dívčí sbor Oskoruše (na snímku) a muzikanti z country skupiny Vjetř z hor. Po celý večer hrála hornácká cimbálová muzika Petra Galečky.

Členky folklorního souboru Háječek v Ostrožské Lhotě nesou máry na večerní pochovávaní basy. Tato tradice letos ožila právě ve Lhotě, Ostrožské Nové Vsi, Uherském Ostrohu a Hluku.

„Kdo sú ten strýc?“ vyzvídám po fašankářích až se odpověď dozvím. „Měli těžký život, život sa s něma nemazlil, ale nezahořkli, zostali férovým a veselým chlapem,“ zaslechnu odpověď, na kterou nikdy nezapomenu.

Právě díky takových chvílím, jakou vám popisuji z Ostrožské Nové Vsi, jezdím na fašanky, pohybuji se mezi fašankáři, povídám si s nimi, fotím je. Vždycky ráno vstanu, počasí bývá už tradičně mrazivé, nechce se mně jít ven a vůbec nevěřím tomu, že někdo ven půjde. Natož že by se veselil, zpíval, tančil, nebo naopak otvíral dveře s pohoštěním.

Jenže, nakonec zjistím, že se vždycky mýlím. Zvenku, z druhé strany, jako čtenáři a ne aktéři fašanků, to možná těžko pochopíte, ale pokud jste na „straně“ fašankářů, brzy poznáte, jak uvolněný pocit to je - zpívat, hrát, jít v průvodu, ať už za maskaru nebo třeba v kroji. Toto, že by mělo někdy vyhnout? A co by si člověk potom počal? Projel jsem letos Ostrožskou Novou Ves, Ostrožskou Lhotu, Hluk, Boršice u Blatnice i Blatničku a všude se setkával s veselými lidmi, kteří se dokázali bavit nebo kteří naopak otvírali dveře. Vstřícně, spontánně, někteří si i zazpívali nebo dokonce zatančili. Jistě, takových lidí bohužel ubývá, hodně dveří zůstalo zavřeno. Ale přece jen - srdečnost stále ještě převažuje nad chladem.

Text a foto: Radek Bartoniček
(Mnoho fotek i video z fašanku najdete na www.ostrozsko.cz)

Fotoportréty z tradičního fašankového veselí

Václav Hájek z Ostrožské Lhoty byl mezi fašankáři v našem regionu spíš výjimka. Chlapů po čtyřicítce, jako je on, jsem totiž bohužel v masopustním přestrojení v našem celém regionu moc neviděl. „Chtěl jsem jít za Ferdu mravence, ale dcera Gabriela mě přesvědčila, ať jdu s ní a jejími kamarády, protože potřebovali toho nejcharakternějšího k Rychlým šípům. Tak jsem šel, fašankovou tradici je třeba podporovat,“ říkal s úsměvem. Jako člověk, který hrál v dechovce a je členem místního mužského sboru, se už potom rozprávěl o dnešní podobě tradic vážnějším hlasem. „Smysl fašanku se samozřejmě ztrácí, lidi často neví, proč se například pochovává basa. Naštěstí u nás ve Lhotě to alespoň určitý okruh lidí ví,“ tvrdil a vzpomínal na dřívější cestu do tehdejšího východního Německa. „Tak před dvaceti roky jsme byli s kapelou v Durýnsku, kde bylo vidět, že krojové akce měly podporu, ale nežilo to tam. Když potom Němci přijeli k nám, tak hleděli, jak tady různé tradice žijí přirozeně bez uměle vyvolané podpory. To je berlíčka, která může pomoci, ale podstata je někde jinde. Naštěstí ve Lhotě se dělají podobné akce zespodu, od lidí, ne jak některé akce jinde, kde to dělají spíš úředníci z úřadu, to nemá smysl.“

Radek Dula chodil s fašankáři v Boršicích u Blatnice, několik krojovaných členů mužského sboru a s nimi i něco málo masek. „Bydlel jsem ve Veselí, Blatničce a posledních skoro třináct let v Boršicích u Blatnice, ale Boršičané mně nijak zvlášť k srdci nepřirostli. Jak jsme tady ale založili mužský sbor, začali jsme folklorem žít, teprve tehdy jsem se s Boršičanama seznámil, navázali jsme vztahy a přátelství. Do té doby jsem tady jenom byl, teď jsem se tady usadil,“ povídal a v ruce držel housle, na které nehraje nijak dlouho – což je v 37 letech nezvyklé. „Začal jsem hrát loni v květnu, housle se mně vždycky líbily, a tak mě chytily, že jsem si řekl, že na ně musím hrát. Sehnal jsem si housle, začal na ně brkat, našel jsem si i učitelku, pořád mě to drží.“

Srdečnou atmosféru jsem viděl při více fašankových setkáních, ale málokde byla taková jako u toho muže v Ostrožské Nové Vsi. „Ahoj, Janošku!“ volali na něj fašankáři a s velkou chutí mu hráli i zpívali. On je také tím mužem, o kterém píší na straně 7. Novoveský fašank bývá hodně veselý, nerad odtud člověk odjíždí.

Dívka s pleskačkou slivovice v ruce se jmenuje Markéta, je jí devatenáct let, studuje hradištský gympl a patří k menší skupince mladých v našem regionu, kterým nejsou lidové tradice i muzika lhostejné. K tomu i k tomu ji vedli rodiče, otec hraje na housle, mamka chodí do ženského sboru, společně je můžete vidět při mnoha novoveských akcích.

„Od malička chodím na fašank a moc se mi to líbí, tančím také v Novoveštanu. Jsem tam ráda, mám ráda zábavu, pohyb, navíc udržujeme tradice, což považuji za důležité,“ říkala Markéta, která je ale v případě mladých docela pesimistka. „Do budoucnosti moc optimistka nejsem, protože zájem o tradice a lidovou muziku upadá, upadá to asi všude, vidím, že to není to, co to bývalo. Když jsme na hodové zábavě, kluci nemají zájem o tanec, spíš jim jde o to, aby se opili. Myslím, že vztah k tradicím a muzice nemají v srdci, jde jim jen o to, být v partiji a chlastat.“ Zeptal jsem se také Markéty, proč šla za Supermana, tady je její zajímavá odpověď: „Přišlo mi to vtipné, doma jsem navíc objevila tričko Supermana. Celkem ho mám docela ráda, protože se mi líbí ideál krásného muže, kladáka, který všechno zvládne.“

V Blatničce se snaží udržet fašank především folklorní soubor Jasenka. A právě díky němu byly v Blatničce tato matka s dcerou, Blanka Zimčíková a její devítiletá dcera Isabela. Jsou z Boršic u Blatnice a ve fašankovém průvodu měly ještě druhou dceru. Paní Zimčíková byla z fašanku i folklorního kroužku nadšená. „Nechodila sem nikdy do folklorního kroužku, protože když sem byla malá, nic takového nebylo. Kdyby něco takového pro dospělé bylo, hned bych chodila. Je to perfektní, perfektní, perfektní. A perfektní je také fašank,“ radovala se a svá slova opakovala. „Perfektní, stoprocentní, nemá to chybu.“

Ten muž vpravo s košíkem a malý hoch vedle něj v rukavičkách patří k sobě. Oba dva jsou Hlučané a možná právě v těchto chvílích, které vidíte na fotce, pomalu přechází tradice fašanku z otce na syna. „Letos jde poprvé sám jako šohaj, se svojí šavlou,“ říkal otec Libor Libosvár, který už léta patří k největším podporovatelům tradic v Hluku. Podílí se mimo jiné na přípravách fašanku a v jeho domě také fašank pozdě večer končí. Přál bych vám v takovém „domě“ být. Libor Libosvár totiž postavil podle fotografie kopii klasického lidového domku, kde se skutečně cítíte jako v úplně jiné době. Tam také dlouho do tmy zní po fašanku písničky a zpívání – a ani tam nechyběl, sedící tiše u kamen, jeho malý syn František.

Fašanek pohledem Tondy Vrby

Jaký byl letošní tradiční zimní obyčej

Konal se na pěti místech tohoto svérázného regionu - v Kuželově, Javorníku, Velké nad Veličkou, Lipově a Hrubé Vrbce. Je třeba poznamenat, že je to jediná oblast na Slovácku, kde nechodí v průvodech po obchůzkách masky či maškary. Pro svoji krojovou „čistotu“, velký repertoár „pěsniček“ a atmosféru při návštěvách ve staveních, přitahuje hlavně přespolní návštěvníky.

Nedá se to ale napsat o zájmu domácích, ať již to bylo při fašankovém večeru v kulturním domě ve Velké (hlavně díky přespolním bylo hodně přeplněno) nebo na stejném místě při úterním pochování basy, kde byla skutečně jen hrstka nejvěrnějších příznivců. Zde se budou muset pořadatelé zamyslet, jak přitáhnout lidi na „pohřeb“ a zvažovat i konání v úterním termínu, kdy je „Škaredá středa“ pracovním dnem.

Děni veselosti a radosti začalo nejprve v Kuželově premiérovou fašankovou zabíjačkou. Při porcování se zde venku pohybovali především pomocníci zručného místního řezníka Martina Pavline, který dokázal svým tempem „divočáka“ pověšeného stopadesátikilogramového čuníka na trojnožce „zmizet“ do dvaceti minut. K ochutnávce hotových specialit zde odpoledne a večer vyhrávaly postupně dvě hornácké cimbálky primáše Petra Mičky a bratrů Kubíků. Zda se podobná zabíjačka bude

konat v příštím roce, se ještě nedá říct, neboť se očekávala „masovější“ účast lidí.

Na „fašankovu obchůzku“ po dědině vyrazili jako první fašankáře už v sobotu odpoledne v Javorníku. Javorničtí jsou hodně

bezprostřední, veselí a také se nejlépe fotografují. Škoda jen, že příznivých sněhových podmínek nevyužili jako v minulosti k přesunutí koňského povozu na saních, což je dělá ještě více originálnějšími.

Ve Velké nad Veličkou v neděli obcházely dvě partie. První tvořil Hornácký mužský sbor vedený

Petrem Miškeříkem mířící především do vlastních rodin zpěváků a muzikantů. Druhá byla složená z hrstky chasy souboru Velička „posilněna“ bývalými členy v doprovodu hudců kolem Pavla a Petra

Kubíků, jen se může pochlubit snad největší vydrží.

Druhá parta byla i při pondělním fašankování svědkem tragické a hodně nečekané události, když jim při muzicírování a zpívání přímo v domě před zraky zemřela každoroční hostitelka, pětasedmdesátiletá příznivkyně folkloru. Smrt taky rázem utnula jejich nadšení a veselí, které mělo pokračovat tradičně až do večerních hodin.

Největší fašankářský spolek (jeden chyběl do dvacítky a bylo mezi nimi většinou mládí ze souboru Lipovjan) se pěkně ozýval éterem po Lipově v neděli odpoledne semknutý kolem primášů Petra Galečky a Jožina Staše. Vůbec jim tady nevádí, že kolem nebo za nimi nechodí tzv. „brčkující“, příznivci tohoto

obyčeje, jako je tomu každým rokem v okolních obcích.

Obchůzka v Hrubé Vrbce se nějak zvláště nepřipravuje, ale nechybí zde díky přespolnímu primáši Petru Mičkovi z Kozojídek a jeho věrným muzikantům. Chyběl ovšem v čele průvodu jinak aktivní místní mužský sbor. Přestože jeho zpěváci nechodili, tak zato o to více byli hostitelnější oproti „normálním“ obyvatelům Hrubé Vrbky. Někteří muzikanti využili nabídky kněždubského vozky k divoké projížďce po hrubovrbeckých ulicích. Poté jim řádně provětrala hlavy po „neúřekom“ obdarovávaných štamprlich slivovic, které „vládnou“ v tomto kraji. Kdyby se všechna pijatika z modrého ovoce, co „zmárnili šeci fašankáře dohromady“ s doprovodem, měla shromáždit do jednoho sudu, bylo by to obdivuhodné množství.

Poprvé oproti minulým letům se konal u příležitosti fašanku v centru Hornácka Velké i „velký“ košť pálenek organizovaný nově vzniklým Klubem hornácké slivovice, jenž se oddělil od původně vzniklého spolku Sdružení přátel modrého ovoce. Zda to byl od aktivistů rozchodu správný tah, ukáže čas. Ve více jak tři sta padesáti nashromážděných darovaných vzorcích ve fašankovém koštu zabodoval nejlépe z regionu druhým místem známý ovocnář a odborník Martin Ňorek z Hrubé Vrbky.

Text a foto: Antonín Vrba

(Na www.ostrozsko.cz najdete video i fotky z tohoto fašanku)

„Mrazivý“ muž

Oto Konečný je známý po celé zemi

Ještě před několika málo týdny o tomto muži téměř nikdo nevěděl. S výjimkou lidí v Uherském Ostrohu, kde žije, a ve firmě Ekospar v Ostrožské Lhotě, kde pracuje. Devětapadesátiletý Oto Konečný nežil nijak zvláštní život, možná jen byl považovaný některými lidmi za podivína - otužilce, který jezdil do práce zlehka oblečený a postupně do půl těla nahý.

Stačila ale jediná fotografie a tento muž se stal známý po celé zemi. Jak k tomu vlastně došlo?

TÍMTO VŠE ZAČALO. Mediální sláva Oty Konečného začala přesně tímto snímkem z 20. ledna 2010. Bylo několik minut po druhé odpoledne a Oto Konečný jel polonahý domů z práce.

„Dámy a pánové, našim dalším hostem je pan Oto Konečný!“ říká hlasitě moderátor populárního pořadu ČT Uvolněte se, prosím Jan Kraus a ukazuje do míst, odkud přichází do studia štíhlý, do půl těla svlečený muž. Když si sedá do hluboké pohovky, není možné si nevšimnout, jak jeho červené tepláky ladí s červenou pohovkou a červeným kobercem. I kdyby už v životě nic neudělal, následujících několik minut rozhovoru s moderátorem velmi sledovaného pořadu mu zaručí známost, o jaké určitě ani nesnil.

Kdo by to jen řekl? Pořad už měl přes dvě stovky dílů, ale nepamatují si, že by v něm byl někdo z našeho regionu nebo třeba i širšího okolí. Až právě Oto Konečný. Jak k tomu došlo? Vzpomenu

si na telefon Slávky Červené, dlouholeté redaktorky bulvárního deníku Blesk. Známe se, volali mi v době, kdy jméno Oty Konečného ještě nebylo známé, ptala se, jestli nevím o nějakém chlapíkovi, který prý v našem regionu jezdí do půl těla nahý. Má fotku z 20. ledna 2010, kterou kdosi poslal do redakce - a na ní je onen „chlapiček“. Slávka se rozhoduje, že zkusí do našeho regionu přijet - a má štěstí, Otu Konečného zastihne a druhý den jí vychází v Blesku článek.

V následujících dnech o něm píší další noviny, ale tištěná slova ho zdaleka nemůžou přiblížit tak, jako pořad Jana Krause. Moderátor nejdříve ukazuje na plátně, jak Oto Konečný běhal před vysláním do půl těla nahý

na dvoře divadla, kde se pořad natáčel.

„Kde žijete?“ ptá se Kraus. „V Ostrohu,“ slyší odpověď. „Čili v Ostrohu za setmění si takto vyběhnete?“ pokračuje v otázkách. „Když se setmí,“ zní odpověď. „Jak jste na to přišel?“ je další otázka. „Chci se dožít vysokého věku. Prevence musí být. Dobře se spí, dobře se dýchá. Když je zima, člověk je spokojenější,“ odpovídá Oto Konečný, který za své vystoupení sklídl dlouhý potlesk publika.

Další týden se s ním setkávám, chci vědět, jak mu sláva změnila život, ale zdá se, že nijak, povídá opět o své touze žít zdravě a dožít se stovky. Jakoby pro něj jiné téma k mluvení neexistovalo. „V televizi sem dostal za vystoupení čtyry a půl tisíce a jél sem dóm,“ vrací se k pořadu Jana Krause a usmívá se.

Co mi po setkání s panem Konečným zůstane v paměti nejvíce, je jeho optimismus, ohromný optimismus a chuť do života. Věřím mu, že se chce skutečně dožít sta let. „Baže, že sa chcu stovky dožiť! Opravdu, já pro to zdraví udělám všechno! Já nemám žádné zdravotní problémy!“ říká. Přitom mluví o tom, že nepije alkohol, a to absolutně nikdy. Ani, když letos bude slavit šedesát

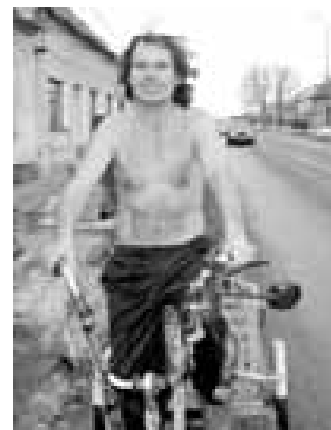
let - ano, skutečně šedesát, byť na ně vůbec nevypadá! „Já alkohol nechcu. Já ho nemám rád. A ty, co mně nadávají a smějú sa mně, tak majú zdravotní problémy.“

Ptám se ho ještě na jeho plány, velmi přesvědčivě říká, že v důchodu se chce věnovat šachům. Hraje je už nyní. „Mně velice bavijú, mám šachovú literaturu. Ted chodím do práce, až chodit nebudu, budu sedět za šachovnicú a jezdit na šachové turnaje.“

Dívám se panu Konečnému zblízka do očí a vidím v nich slzy. Slzy z mrazu. Rád bych mu nabídl košili, ale vím, že by ji odmítl. Snad se alespoň dožije svého stoletého snu. Moc mu to přeji.

Text a foto: RB

(Video s Otou Konečným najdete na www.slovackoDNES.cz)

Viděla jsem Ishwaryu i indický západ slunce

Ilona Dufková píše o své cestě za adoptovanou holčičkou

Naše redakce oslovila paní Ilonu Dufkovou z Ostrožské Lhoty a poprosila ji, zda můžeme otisknout její vzpomínku na cestu do Indie. Tuto vzpomínku si připravila na žádost regionálních novin jako podklad pro jejich článek. Nám se ale tato její vzpomínka líbila natolik, že ji otiskujeme bez jakýchkoliv úprav. Děkujeme za její vstřícnost.

Nikdy nezapomenu na její skromnost a vděčnost v očích.

připravili krásné uvítací ceremonie, kdy pro nás děti vždy nacvičily pestré a náročné programy. Ať jsme byli v mnoha školách nebo nemocnicích, všude nás srdečně vítali a hrdě nás všemi místy prováděli a ukazovali nám, co všechno za pomoci pražské charity pořídili. A také nám všude děkovali. Byla to velmi milá slova, až jsem si říkala, že já osobně přece pro ně zase tolik nedělám. A také nám kladli na srdce, ať nezapomeneme poděkovat u nás všem, kdo na jejich děti myslí, umožní jim chodit do školy a tím jim pomáhají vymánit se z koloběhu negramotnosti a chudoby. Z prezentací ve střediscích jsem také pochopila, jak obrovský kus práce tady - pro děti a rodiny ze zaoštalých vesnických oblastí - dělají sociální pracovníci, řádové sestry a dobrovolníci. A předposlední den pobytu jsem se také já setkala se svojí Ishwaryou. Přijela za mnou i s maminkou a mladším bratrem Ajithem (otec rodinu opustil, když byly děti malé). Když Ishwarya vešla do jídelny ve středisku Mangalore, kde jsme seděli, okamžitě jsem ji poznala. Viděla jsem, jak bezradně těká očima po místnosti plnou bílých lidí. Asi se bála, že mě nepozná. Ale když jsem k ní z boku přistoupila, hned se její oči rozzářily. Těžko se mi teď budou hledat ta správná slova - setkání s nimi bylo tak neuvěřitelně krásné a dojemné. Hodně jsme si toho za tu společnou hodinku a půl navzájem o sobě řekli. Maminka Ishwaryu velmi chválila, že je velmi pracovitá a že se na ni může ve všem spolehnout. Hodně jsme se také nasmáli, to když zase žalovala na Ajitha, že je jak „z divokých vajec“ a má s ním hodně starostí, protože

se mu nechce učit. Nikdy nezapomenu na skromnost a vděčnost v jejich očích. Tehdy jsem si jako nikdy předtím uvědomila, že slova jsou mnohdy zbytečná, abyste cítili blízkost druhého. A jsem šťastná, že v daleké Indii už nemám „jenom“ Ishwaryu, ale i Ajitha a jejich maminku Jayanthi.

Indie se mně hluboko vryla do srdce, prožila jsem tady silné a nezapomenutelné zážitky, ale viděla i neskutečnou chudobu lidí. Budu vzpomínat na lidský mumraj, na všudypřítomné odpadky, vyhublé krávy v ulicích, na lidi žijící jen tak na prašných ulicích a slumech na předměstí Bombaje, na žebračky, nosící v uzlíčku na prsou svoje malé spící děti, na nádherné chrámy, na jemný písek na plážích u teplého Indického oceánu... Nejvíce ale budu vzpomínat na neuvěřitelně přátelské a usměvavé tváře lidí.

Obraz Indie ve mně navždy zůstane - i přes všudypřítomnou chudobu - jako rozzášené, zvědavé, krásné a okaté děti.

A zůstane mi také pocit, že pomoc, kterou jim poskytuje Arcidiecézní charita Praha má pro ně obrovský smysl a význam, kterou díky lidem ve střediscích využijí bezesbytku.

Za sebe jsem ráda, že jsem - byť jenom nepatrnou - součástí tohoto projektu, který změní v Indii život tisícům dětí i jejich rodinám z nechudších a utiskovaných vrstev. Může se to sice zdát jako kapka v moři, ale na vlastní oči jsem se přesvědčila, jak obrovský smysl a užitek naše pomoc pro konkrétní lidi má.

Ilona Dufková

Jsem šťastná, že v daleké Indii už nemám „jenom“ Ishwaryu, ale i Ajitha a jejich maminku Jayanthi.

V Indii mám adoptovanou holčičku. Teď už je to sice třináctiletá dívka, ale z její první fotky se na mě dívá drobná desetiletá dívka s plachými očima. Jmenuje se Ishwarya.

Každý rok jí přes Arcidiecézní charitu Praha posílám peníze, aby mohla chodit do školy. A ona se na oplátku velmi dobře učí a v každém jejím dopise je od ní namalovaný i obrázek. Obvykle je to krajina, někdy s domkem, květinami, ale vždycky s horami, za které zapadá červené slunce. Vždycky, když jsem si obrázky prohlížela, přemýšlela jsem, jestli slunce tam je opravdu tak červené. A když mi každý rok chodily v dopisech i fotky Ishwaryu, a já se na ně znovu dívala a viděla, jak se každý rok mění, ani ve snu by mě nenapadlo, že Ishwaryu i indický západ slunce někdy v životě uvidím.

A přesto - letos v lednu jsem na pláži města Goa sledovala, jak se červené slunce velmi rychle zanořilo do vln Indického oceánu.

A o pár dní později jsem se setkala i se „svojí“ Ishwaryou.

Jak se to podařilo? Na podzim minulého roku jsem se totiž z Bulletinu Charity dozvěděla, že na začátku roku plánují cestu adoptivních rodičů za „svými dětmi“ do Indie. Přiznám se, že moje rychlé rozhodnutí vydat se do Indie, překvapilo i mě samotnou!

Ale dnes nelituji ničeho, ba právě naopak. Za těch čtrnáct dnů nejde sice Indii poznat, ale lze pocítit její rozmanitost, rytmus, ale hlavně lidskost a srdečnost.

Z Prahy nás koncem ledna odletělo dvacet. Navzájem jsme se vůbec neznali, ale přesto jsme měli tolik společného. V Indii máme všichni „svoje děti“. Během deseti hodin jsme se bez jakékoliv aklimatizace ocitli z mrazivého domova na jihozápadě Indie, ve sluncem prohřátém a barvami prozářeném státě Karnátaka. Tady také začalo naše putování po stopách Adoptce na dálku se spoustou obtížně popsateľných krásných zážitků. V každém středisku pro nás

VODA pro Haiti

– z Blatnice

Po odeslání Pragy V3S probíhá druhá vlna pomoci těžce zkoušené zemi

„Opravdu se tím nevozí jen ten duchovní?“ ptá se redaktor České televize v pražském studiu svého hosta. Mám pocit, že jsem otázce špatně rozuměl, ale ne, chyba není u mě, redaktor svou otázku ještě opakuje: „Opravdu se tou Pragou V3S nevozí jen ten duchovní?“

Sedím u televize a přemýšlím nad tím, jestli onen novinář je tak hloupý, nebo pouze – což ho neomlouvá – neinformovaný. Vždyť o oné Pragovce V3S, která loni vyjela z Blatnice pod Svatým Antonínkem na dlouhé putování na Haiti, bylo popsáno mnoho papíru, velmi mnoho informací je také na internetu.

Tam i tam není jediná zpráva o tom, že by nákladní auto využíval jen duchovní – tedy P. Roman Musil, misionář na Haiti, jehož farnosti bylo auto určeno.

„Pragovkou se vozí všechno možné, od potravin, od rýže, po stavební materiál, lidi, děti,“ odpovídá ve studiu Václav Vacek, manažer projektu Praga – Haiti.

O několik týdnů později sleduji film, který byl o této pomoci s pragovkou natočený. Jsem na besedě v orlovně v Uherském Hradišti, součástí besedy je právě promítání filmu i beseda s P. Zdeňkem Stodůlkou z blatnické farnosti, který má na této pomoci velkou zásluhu.

Velmi bych přál vzpomínanému novináři, aby tento film viděl, stěží by ho vůbec napadlo položit takovou otázku. Při promítání filmu si víc než jindy uvědomuji, jak moc

pomohli všichni ti, kteří přispěli na tento projekt, ať už z Blatnice pod Svatým Antonínkem, z dalších míst v našem regionu i mnohde jinde.

Na prvních záběrech projekce je možné vidět, jak pragovka ještě „odpočívá“ v Blatnici, jak do ní místní lidé přinášíjí tolik věcí, že její skříň i třeba výplně u rezervy jsou naprosto zaplněné. Nakonec je auto vidět na Haiti, jak projíždí pustým terénem, „silnicí“ a mnoha zákrutami, až dorazí po předlouhé cestě do míst, kde slouží P. Roman Musil. Radost místních je nepopsatelná, na záběrech je vidět, jak zpívají, tančí, bubnují.

Při besedě v Uherském Hradišti (a samozřejmě nejen tam) je ale možné dozvědět se také o druhém projektu, druhé pragovce, tentokrát té, která poslouží projektu s názvem Voda pro Haiti. Proč zrovna tento projekt?

„S otcem Romanem jsme se domlouvali, jak bychom mohli pomáhat dál,“ odpovídá P. Stodůlka. *„Měli jsme v plánu dostavět školu, do které chodí 350 dětí a má rozeřstavené druhé patro. Když ale odjížděl do Čech na prázdniny, a ptal se, co jim má dovést, dozvěděl se, že potřebují vodu. „Přineste nám vodu,“* prosili Haitané.

Vody je totiž obrovský nedostatek, a to zejména v obtížně dostup-

Takto přispívali lidé na projekt Voda pro Haiti v Uherském Hradišti po besedě blatnického faráře P. Zdeňka Stodůlky.

ných místech jako je například to, kde slouží P. Musil. *„Rozhodli jsme se tedy pro vodu, chceme přímo na Haiti vrtat studny,“* vysvětluje blatnický farář.

Důležitou roli by měla sehrát právě druhá pragovka. Zkušenosti s tou první ukazují, že je velmi dobrá do obtížného haitského terénu, a proto by měla dostat zařízení na hloubení studní do míst, kde se jiná technika nedostane – pragovka by měla mít naloženou vrtnou soustavu a za sebou ještě potřebný kompresor. *„Vyvrtá se otvor, vyztuží se a dolů se spustí hadice, lidé poté mechanicky šlapou a tak vodu čerpají. V takovém terénu není možné spustit čerpadlo ani proud,“* upřesňuje P. Stodůlka.

V těchto týdnech se všichni kolem

projektu Voda pro Haiti soustředí ze všeho nejvíce na sbírku peněz, nový projekt vyžaduje kolem tří milionů korun, a na konci února byla už minimálně polovina této částky sesbírána. Přispět bylo možné například v Uherském Hradišti, kde stála také vzpomínaná pragovka. Velká propagace, spojená s besedou se uskutečnila dokonce v Praze, na různých místech se také promítá film, který velmi hezky mapuje cestu pragovky z Blatnice až na Haiti. Bylo by úžasné, kdyby jednou existoval film, který by ukázal, jak lidé ze Slovácka „přinesli“ vodu tisíce kilometrů od svého domova.

RB

(Veškeré aktuální informace, včetně možností, jak pomoci, najdete na www.praga-haiti.cz)

Tyto záběry jsou z filmu Pragovkou na Haiti, jehož režisérem a kameramanem je Martin Strouhal.

Dva splněné sny

Příběhy Lhoťanů, kteří rádi létají

Aleš Zacha a David Kusák. To jsou jména Lhoťanů, při jejichž vyslovení by se mohlo zdát, že kromě rodné Ostrožské Lhoty nemají nic společného. Přesto existuje ale ještě něco, co tyto muže navzájem spojuje. Je to jejich touha dosáhnout cílů, které si vysnili, touha vznášet se v oblacích a být šťastný. Člověk jako by prostřednictvím jejich povídání nahlédl pod pokličku nevšedních dnů na jejich cestách, při kterých jim nekončící energii dodává touha zažít další nová poznání.

Na setkání s **Alešem Zachou** jsem si musela počkat dva měsíce. Moje prosba o schůzku, při které by mě nechal nahlédnout do svojí ne úplně obvyklé profese a zároveň splněného dětského snu, mu totiž byla doručena až do africké Guineji. Přesto jsem se ale dočkala a na sklonku loňského roku jsem si poslechla nevšední zážitky, které provází život profesionálního pilota. A jeho monolog mě tak trochu přenesl do jiných končin naší země a obohatil o další, byť jen zprostředkované, zážitky.

Povídání o paraglidingu, zálibě **Davidu Kusáka** a radostech i úskalích, které tento sport provází, předcházela odborná přednáška popisující techniku, při níž letecký nadšenec stoupá k nebi. S nekončící radostí David líčí svoje pocity, jenž prožívá vysoko nad zemí, stejně jako vyjmenovával zážitky, které s ním v oblacích prožil nejeden z jeho kamarádů. Setkání s ním pro mě skončilo jeho nabídkou na společnou vzduchoplavbu, do níž jsem byla teoreticky dokonale zasvěcena.

Aleš Zacha:

Byl to neopakovatelný pocit

K letadlům tíhnul třiatřicetiletý Aleš Zacha z Ostrožské Lhoty už jako dítě. Tehdy stěží věřil, že se mu jeho dětský sen splní a on jednou bude profesionálním pilotem. Díky svému úsilí se ale nakonec pilotem stal a mimo jiné tak poznává různé kouty světa. Naposledy se podíval do Afriky, odkud si přivezl pestré letecké zážitky.

„Na obrázky letadel jsem se vydržel dívat celé hodiny. V deseti letech jsem začal chodit do modelářského kroužku, kde jsme stavili modely letadel. Později jsem absolvoval základní parašutistický výcvik a poprvé skočil z letadla,“ říká s tím, že stále nosil v hlavě svůj sen stát se pilotem.

Teprve před devíti lety se rozhodl si tento sen splnit. Přišel do letecké školy FLY-TEX, kde se začal učit teorii i praxi a pilotovat ultralighty. „Vzpomínám si na okamžik, když jsem poprvé letadlo odlepil od země. Byl to neopakovatelný pocit. Ještě intenzivně jsem ale

Aleš Zacha v pilotní kabině vysoko nad zemí.

prožíval start letadla, na jehož palubě jsem byl úplně sám.“

Poté, co strávil v kokpitech ultralightů několik hodin, vypracovával se dál. Udělal si instruktorské zkoušky, později doložku zkušebního pilota, doklady soukromého, obchodního a nakonec teoretické zkoušky dopravního pilota. „Nejdřív jsem neměl ambice dostat se až k dopravnímu letectví, chtěl jsem si létat jen pro radost.“

Jak do svého milovaného oboru pronikal víc a víc, zjistil, že by rád řídil i větší letadla. To jej v jeho kvalifikaci posunovalo stále dál. Získal oprávnění pro létání v noci, certifikát letecké angličtiny, licenci na řízení vícemotorových letadel nebo na létání podle přístrojů. Absolvoval důležitou zdravotní prohlídku v ústavu leteckého zdravotnictví a z koníčku mladého nadšence se stala profese. Kariéra pilota se naplno rozjela.

Létá nejen v tuzemsku, ale také například ve Slovinsku, Maďarsku, Polsku či Itálii. V rámci svého povolání strávil Aleš Zacha na konci minulého roku tři měsíce na západním pobřeží Afriky, v rovníkové Guineji, kde létal pro tamního prezidenta a vládu.

„Vzlétali jsme z hlavního města Malabo na ostrově Bioko. Nejčastěji do guinejské Baty, Kamerunu anebo také do džungle, kde se ukrýval guinejský prezident. Přepravovali jsme mu tam nejrůznější náklad, zásoby, anebo mi-

nistry, které si přizval,“ popisuje pilot, jenž právě tyto zážitky považuje za ty nejzajímavější, které v Africe prožil. „V divoké přírodě jsme museli přistávat velmi opatrně, přistávací dráha byla totiž velmi krátká. Hned za letištěm se nacházela stráž, ve které bychom při neobratném počínání mohli skončit,“ líčí Zacha, jenž se na černém kontinentu pohyboval zbrusu novým letounem L410 UVP-E20.

Zatímco v jeho rodné zemi vládl deštivý podzim, pilot z Ostrožské Lhoty si užíval koupání v Atlantiku. „Léto pro mě tentokrát končilo 8. prosince,“ usmívá se Zacha, který návrat do vlasti a prudkou výměnu tropických teplot za mrazivé také odmarodil. „Už se ale těším na další zahraniční cesty.“

David Kusák:

Ve vzduchu zažívám svobodu

Teprve tři kilometry nad zemí pociťuje osma - dvacetiletý David Kusák opravdovou svobodu. Paragliding se stal jeho vášní. Pokud jsou příznivé letové podmínky, stráví v oblacích každý rok desítky hodin.

„Létání bylo od malička mým snem,“ vzpomíná na dobu, kdy se zrodila myšlenka poznávat svět z ptačí perspektivy. Ve svých leteckých začátcích si vyzkoušel ultralighty i větroně. Létání se věnuje už deset roků, ale paraglidingu propadl teprve před pěti lety. „Rozhodl jsem

David Kusák, vznášející se na svém padákovém křídle.

vzdálená i tři kilometry. „Ideální letový den se snažíme využít na maximum, snažíme se uletět co nejdéle vzdálenost.“

Kromě nutné výbavy k tomu však podle mladého pilota potřebují další nezbytnost. „Tím nejdůležitějším vybavením je chuť letět,“ tvrdí mladík, který bezmotorové létání považuje za nechtěnou závislost a drogu, na níž neexistuje lék. Na vznášení se v oblacích jej fascinuje především volnost a svoboda. „Ani mobilní síť nemá nahoře dosah, takže tam mám naprostý klid. Vyprázdním si hlavu, na nic nemyslím a jen letím.“ Jeho stroj dosahuje rychlosti čtyřicet až šedesát kilometrů v hodině. Sedět ve svém letadle, jehož motorem je termika, vydrží doslova nekonečně dlouho.

Zima se mladému letci táhne, protože paraglidové sezona obvykle končí s příchodem podzimu. „Jara se vždycky nemůžu dočkat,“ přiznává David Kusák, který paragliding považuje za bezpečný koníček a zážitky při jeho provozování za nepopsatelné.

Irena Trojková

(autorka je redaktorkou Deníku)

se absolvovat kurz, koupil si padákové křídlo a začal létat,“ popisuje. Od té doby je vzduchoplavba jeho vášní a koníčkem. „Je to jako posedlost. Když ráno vstanu, první co udělám, je, že sednu k internetu, zjistím letové podmínky na daný den.“ Když jsou příznivé, vezme si volno v zaměstnání a následují hodinové telefonáty s kamarády a domlouvání na trasách letu.

„Máme svá místa, ze kterých startujeme. Jedním z nich je Lopeník. Ale rájem paraglidistů je také Vysočina,“ konstatuje. Odtud se letečtí nadšenci nechají nést větrem třeba až do sousedního Německa. „Někdy si zaletíme jenom na pivo do Šumperka, kde máme oblíbenou hospůdku U čápa,“ usmívá se. Výška, ve které se ve vzduchu pohybují, může být od země

Výborný projekt: Poznáváme se navzájem

Ostrožsko přijelo na Horňácko a Horňácko na Ostrožsko - za velkého zájmu diváků

Autobus s muzikanty je tady!

Chlapi z domácího sboru.

A chlapi z Louky.

Primáš Roman Sokol.

Tonda Vrba a Martin Kuchyňka.

Starší soubor Veličky.

Lhotský starosta a Martin Hrbáč.

Ženy z Javorníka po vystoupení.

Tři hodiny na lhotském kostela odbily, obecní sál v Ostrožské Lhotě byl „narvaný“, ale ti, na které natěšení diváci čekali - tedy muzikanti, zpěváci a tanečníci z Horňácka nikde. Tož, tak začínalo první březnovou neděli poznávání horňácké kultury v mikroregionu Ostrožsko. Přesný čas nikdy nebyl doménou Horňáků - třeba i ten pozdější příjezd byl součástí poznávání Horňácka. Ovšem, jen co autobus zastavil a účinkující se v rekordně krátkém čase objevili na pódiu, následoval program, který zůstane ve vzpomínkách diváků ještě hodně dlouho - určitě mnohem déle než vzpomínaný příjezd. Horňáci umí, a díky šikovně sestavenému programu a také pozvané „sestavě“ to Lhoňanům (ale i řadě přespolních) během necelých dvou hodin dokázali. Hlavním „tahákem“ byl samozřejmě Martin Hrbáč, ale diváci hodně tleskali také muzice Romana Sokola, ženskému sboru z Javorníka a mužským sborům z domácí Lhoty a Louky. Nakonec si nechávám schválně výborný starší soubor Veličky, který vystoupil s verbuňkem i fašankovými a suchovskými tanci - na něco takového nejsme na Ostrožsku zvyklí. A bude se nám po tom stýskat. Stejně jako po celém tomto vzájemném poznávání Horňácka a Ostrožska. Už jeho první část v Louce, kde vystoupili Ostrožané a Novovešťané, byla přijata diváky vděčně. A stejně to bylo také nyní v Ostrožské Lhotě. Už proto se k tomuto tématu i psaní (které dáváme do časopisu těsně před jeho tiskem) vrátíme podrobně v dalším čísle časopisu. A video i fotky z Louky a Ostrožské Lhoty najdete na www.ostrozska.cz/

Text a foto: RB

Šli jsme za zámeckým tajemstvím

Ostrožský zámek patří mezi výjimečné stavby české historie

Chodím kolem toho zámku do-
cela často a mnohokrát jsem
přemýšlel nad tím, jak ho co nej-
více přiblížit sám sobě i vám čte-
nářům, kteří jste v něm třeba ani
vůbec nebyli nebo jste do něj jen
letmo nahlédli.

Příležitost jsem měl nedávno,
když se do zámku chystala trojice
zajímavých mužů a já měl to štěstí
je doprovázet. Objevíli prý v zám-
ku něco velevýznamného, slyšel
jsem, a o to více byl zvědavý. Že
by se v této „budově“, osídlené
městským úřadem a v minulosti
velmi poničené drsnými úprava-
mi, ještě dalo vůbec něco cenné-
ho najít? O to více jsem byl zvě-
davý, co trojice mužů odhalila.

Nejdříve jejich jména a profese:
PhDr. Zdeněk Vácha, náměstek
ředitele Národního ústavu památ-
kové péče v Brně, profesí konser-
vátor památek. Mgr. Jan Štětina,
památkář z Brna. A Radim Vrla,
vedoucí oddělení evidence, do-
kumentace a informací Národní-
ho ústavu památkové péče v Kro-
měříži.

Vyrazíme do opuštěných míst...

Když je poprvé uvidím na nádvoří zámku, nejsem si jistý, jestli to jsou
právě oni. S batohy působí možná spíše jako turisté, žádné velké se-

Ostrožský zámek má jedno z nejkrásnějších arkádových nádvoří v České republice

znamování neprobíhá, pozdravíme se a natěšeni míříme do vrchních
a opuštěných pater zámku – nikdy jsem v nich nebyl.

Dovolte mi ale nejdříve se zastavit chvíli na nádvoří. Vy, kteří jej znáte,
mi dáte určitě za pravdu. Je to nádherné nádvoří! Jedno z nejkrásněj-
ších, jaké můžete kde vidět! I přítomní památkáři mi potvrzují, že tak

pěkná arkádová nádvoří najdete
v celé České republice málokde.
Čím více zvedáte oči k nebi, tím
více vás musí těšit pohled, jaký
tady v Uherském Ostrohu vidíte.
Kéž by se k tomu přidala i atrak-
tivita míst uvnitř - třeba k tomu
pomůže pro mě zatím neznámý
nález, k němuž po schodech krá-
číme.

Dveře, za kterými se skrývají další
poschodí zámku a několik cho-
deb, jsou nenápadné, malé. Na-
jdete je v druhém poschodí, kde
jsou kanceláře, knihovna i zámeč-
ká galerie. Otevřete je a vstupíte
do jiného světa – na klasickou
hrubou stavbu, kde ještě zbývá
udělat hodně práce.

Tato hrubá stavba se liší od jiných

Radim Vrla v bývalém renesančním sále, který byl při rekonstrukci v 80. letech značně poničen.

snad jen v jednom „detailu“ - zedníci tady naposledy pracovali v roce 1989! S pádem totalitního režimu ustaly v této části i veškeré práce, protože se mimo jiné změnil i systém financování a proud peněz na zámek výrazně vyschl. Díky tomu ale paradoxně skončily i práce, které zámek nenávratně poničily.

„Toto byla nádherná renesanční štuková výzdoba, která byla bohužel téměř celá zničená při rekonstrukci v osmdesátých letech,“ říkal mi například Radim Vrla. Stáli jsme zrovna ve velkém sále zámku, ve kterém ale už nic nepřipomínalo prostory zámku - až na malý kousek u okna k hlavní silnici. Právě tam jsou na stěně ještě zbývající cenné kousky štuků. Kdysi muselo jít o nádhernou historickou místnost! „Nyní svítá naděje, že zůstane zachováno alespoň toto málo,“ podotýká můj průvodce. Jednou by právě tady měl být velký slavnostní sál, který Ostrohu zatím chybí.

... a jsme u vzácného nálezu

Ještě pořád ale nejsme u toho hlavního, co by mělo ostrožský zámek už brzy proslavit. To musíme udělat pár kroků, abychom se přiblížili k hranolové věži, která pamatuje ještě doby gotiky. Právě ona tady stála ještě předtím, než v druhé polovině 16. století Jetřich z Kunovic postavil na jejích základech renesanční zámek. A právě v této věži se ukrývá tajemství, za kterým kráčíme.

V první chvíli se mi tyto prostory nezdají ničím zvlášť zajímavé, obyčejná betonová podlaha, obyčejný betonový strop, chladná místnost, jakékoliv stopy historie nevidím. Ale mýlím se, jsem jen slepý a nepoučený amatér.

Radim Vrla se sklání nad jednou ze čtyř „jamek“, které jsou v každém rohu této malé věžní místnosti. Když na toto místo posvítí, povšimnu si něčeho zcela překvapivého - zvláštních kamenných hlav! V každé jamce je jedna taková hlava, upevněná na konzole, které nesly žebra gotické klenby. „Hlavy jsem našel úplně náhodně, celá podlaha byla pokryta betonem, ale v jednom rohu jsem začal beton odkrývat a objevil právě kamennou hlavu. Zkusil jsem další roh a našel další hlavu. Myslím, že to je nesmírně

významný objev,“ popisuje svůj nálezu a velmi pochvalně se vyjadřuje o nynějším, k historii šetrném, přístupu ostrožské radnice k rekonstrukci zámeckých prostor.

Všichni tři muži si objevené hlavy pečlivě prohlížejí a vedou nad nimi debaty, které bych vám přál slyšet. Co to bylo za hlavy? Z kterého období? Kdo je dělal? Kde? Proč? Co znázorňovaly? Padají další a další názory a oni se snaží alespoň trochu rozplést příběh, který se tady před několika stovkami let odvíjel, příběh dávné doby i lidí, kteří stáli v místech, kde jsme se nyní pohybovali my. „Je to jako čtení z myšičích stop,“ prohodí s úsměvem jeden z mužů.

Jisté je to, že podlaha, která tady je, v době před pěti stovkami let v této výšce nebyla, nalezené kamenné hlavy tedy v té době nebyly pod podlahou, ale byly naopak ve velké výšce vysoké místnosti. A je také jasné, že tato místnost kdysi byla zelená, vymalovaná rostlinnými motivy vztyčených dlouhých listů - i to je nový nálezu, který mám možnost společně s kamennými hlavami poprvé vidět. Hned nad vchodem do místnosti je totiž ještě dnes vidět kousky původní omítky i listů.

Ještě dlouho jsme toho dne stáli v bývalé gotické, později renesanční věži ostrožského zámku. A čím déle jsme tam byli, tím více jsem se už těšil na to, až jednoho dne budou tyto prostory zpřístupněny vám, vážení čtenáři, i všem dalším návštěvníkům. Rozestavěných míst je v zámku ještě hodně, ale jednou se určitě i tato místa otevrou a my tady uvidíme vše, co je zatím v plánech - nové prostory pro základní uměleckou školu, která si je nesmírně zaslouží, novou velkou koncertní síň i onu místnost s „divnými“ hlavami, o které jsem vám dnes psal.

Kamenné hlavy budou schovány pod průsvitné sklo, zbytky zelené omítky budou ošetřeny konzervací a na několika místech přibudou informace o historii zámku. Napravíme tak alespoň to, co se od nás očekává - že totiž vzácný odkaz našich předků budeme ošetřovat a předávat citlivě generacím po nás.

Text a foto: Radek Bartoniček

Výhled ze zámku na bývalý pivovar - věčná škoda, že se jej zatím nepodařilo zajímavě rekonstruovat.

V Blatnici na krojovém plese

Dobrá zpráva z Blatnice: Obnovena další zajímavá tradice

V tom velkém množství plesů na Slovácku byl jeden, který měl svou velkou premiéru. Byl jím krojový ples v Blatnici pod Svatým Antonínkem. V názvu měl sice číslici jedna, ale zdaleka první v Blatnici nebyl.

šest let bylo plesů hodně. Tento rok ale nebyl sportovní ples, tak jsme se rozhodli volný termín využít," uvedla.

O tančení se postarala především děcka, která připravila Kateřinské hody v roce 2009. K nim se přidalo několik dalších, kterým nejsou tradice lhostejné. Kdo přišel, dobře se bavil, atmosféra v sále místního kulturáku byla velice příjemná. Mnoho lidí bylo v kroji. Jakmile začala hrát Lipovjanka, najednou byl sál plný a krása krojů se točila sálem. Potěšující bylo, že kromě těch, kteří na krojové plesy divadelního kroužku ještě pamatují, zůstala také děcka v kroji až do ranních hodin.

Díky nadšencům, kteří se do plesu zapojili, je v Blatnici naděje, že tradice tu jen tak nezanikne.

A dovolte ještě jednu informaci: Za pozornost a pochvalu stojí i naprosto detailní vyúčtování plesu, které je na webu Blatnice pod Sv. Antonínkem.

Text a foto: Zuzana Lipárová

Krojové plesy v Blatnici pořádal v sedmdesátých letech místní divadelní kroužek. Podle vzpomínek paní Anny Křivákové byli téměř všichni hosté skutečně v krojích, mnozí navíc ve svátečních, málokdo v kroji nepřišel, hrála samozřejmě i blatnická muzika.

Bohužel ale tradice těchto plesů skončila - příprava byla náročná a lidí chodilo stále méně. V Blatnici byl prý poslední ples před více jak třiceti lety. Proč tedy nyní číslo jedna v názvu?

„Z mladé generace totiž na tyto plesy nikdo nepamatuje. A jestli je první nebo desátý, je jedno, hlavně, že je krojový. V jeho pořádání chceme pokračovat. Jestliže my nebudeme lidové tradice podporovat, za chvíli přijde doba, kdy za ně budeme platit kopcem zlata, ale nezaplatíme,“ říká Zdislava Kuřinová, která o takovém plese snila šest let.

Letos jej připravila obec ve spolupráci s kulturně-školskou komisí, které paní Kuřinová předsedá. „Po celých těch

Jediný krojový na Horňácku

„Neuvěřitelné, neuvěřitelné. Člověk hledá zážitky všude po světě a nakonec zjistí, že ty nejkrásnější nejsou od něho vůbec daleko,“ říká můj kamarád Tomáš Poláček a ještě několikrát se opakuje. Právě jsme vyšli z javornického sálu, kde jsme byli několik hodin uprostřed krojového plesu – jediného na Horňácku.

Můj kamarád je sice z Prahy, ale nepatří k těm Pražákům, kterým stačí k nadšení pohled na kroj nebo pár minut pobytu ve vinném sklípku. Viděl toho už příliš, nedávno se vrátil z novinářské cesty ze slavného závodu Paříž – Dakar, předtím byl autostopem na

letních olympijských hrách v Číně, stejně jako – opět autostopem – na riskantní cestě po Kavkaze. Když je doma, dělá pro magazín MF DNES už několik let rozhovory s českými zpěváky, herci, spisovateli, třeba s Hanou Hegerovou, Karlem Gottem a mnohými jinými. Opravdu bych nečekal, že ples v Javorníku mu bude stát za větší povšimnutí.

„Co tam uvnitř vůbec je?“ ptal se mě, než jsme vešli dovnitř. Co ho mohlo tak příjemně překvapit? Ale nejen jeho, ale určitě i další návštěvníky? Vždyť sál nad javornickou „radnicí“ je malý, navíc lidí ani moc nepřišlo, někteří prý dokonce tento ples bojkotovali – prý kvůli tomu, že nehrála nějaká jiná muzika, ani nevím která a ani to není předmětem tohoto psaní. Proč tedy takové nadšení mé i kamaráda?

Fotil jsem hodně plesů, ale v Javorníku byla skutečně jedinečná atmosféra, ono málo lidí se bavilo naplno, spontánně, s ohromnou chutí, každou chvíli byl někdo na parketě, kdo tančil, zpíval nebo cífoval. Když se nakonec vytvořil i pověstný „vláček“, jel v něm skoro každý, kdo byl o půlnoci ještě v Javorníku vzhůru. Skvělá byla také Horňácká muzika Petra Mičky, která hrála doslova všechno možné, od klasických horňáckých písniček, přes čardáše až po hity šedesátých let. Hrála a jen výjimečně odpočívala.

Nevím, jestli si Javorničané uvědomují, co cenného doma mají. Nerozumím ani sporům, které se kolem tohoto plesu vedly. Jen bych si přál, aby krojové plesy s takovou atmosférou vydržely, co nejdéle. A pochopitelně, aby se na nich bavilo co nejvíce Javorničanů i přespolních - a jestli se chcete podívat na ten letošní, najdete videozáznam na www.slovackoDNES.cz.

Text a foto: RB

Hlučanka, Ostrožanka, Lhoťanka

Jak to vypadá se zpěváky lidových písniček?

Je to moc nebo málo? V soutěži Ostrožský skřivánek, které se můžou zúčastnit děti z té části regionu, patří pod Zlínský kraj, vystoupilo poslední únorovou sobotu 14 dívek a 2 chlapci (každá škola mohla vyslat do každé kategorie jednoho žáka).

Tolik jich „nominovali“ kantoři z našeho regionu – když si spočítáte školy a počet žáků na nich, říkám si, že ono číslo mohlo být i vyšší. Budme ale šťastni, že ta-

nejdříve oslovuje školy a ptá se jich, jestli by neposlaly do soutěže některé své děti. Když jí školy nějaká jména pošlou, kontaktuje už přímo rodiče dětí. „Spolupráce

Ivana Ilíková a František Říha, oba mají velký podíl na tom, že „náš“ Ostrožský skřivánek zatím zpívá.

slova: „Líknový.“ V kategorii 7. až 9. tříd soutěžila pouze jediná dívka (za konkurenci měla pět holek z 5. a 6. třídy), v nejmladší kategorii pro změnu porota vůbec neudělila první místo. Doufáme, že toto není skutečný obrázek zpívání na školách nebo v rodinách. „Myslím si, že pokud budu ve své snaze pokračovat, tak si i školy a jejich ředitelé zvyknou, že koncem února je v Ostrohu nějaký Skřivánek, a už si soutěž a přihlášky pohlídají,“ podotýká optimisticky Ivana Ilíková.

Vítězkou letošního ročníku se stala Hlučanka Klára Elsnerová, která má určitě šanci i v okresním kole, kam postoupila. Klára je talentovaná zpěvačka, která se věnuje zpěvu už vážnějším způsobem, a to na Základní umělecké škole v Uherském Hradišti. Kromě toho zpívá například v mládežnické hlučké dechové muzice Kosenka.

Druhá skončila Tereza Hůsková z Ostrožské Nové Vsi, třetí Veronika Elsnerová - ano, sestra Kláry. V mladší kategorii se porota rozhodla udělit dvě první místa,

Vítězkou se stala Klára Elsnerová z Hluku.

jedno zůstalo v Uherském Ostrohu u dívky jménem Sofie Marie Watsonová, druhé si odvezla do Ostrožské Lhoty Lucie Bachanová.

Na konci tohoto psaní se sluší děkovat všem, kteří udržují zpěv a písničky při životě. Vystupujícím dětem, jejich rodičům, které děti podporují, kantorům (díky těm, co byli přímo na místě!), a také zástupcům ostrožské radnice, jejíž starosta podpořil soutěž sympaticky účastí v porotě.

Nakonec si nechávám toho, kterému se tleskalo nejvíce, ředitele ZUŠ v Uherském Ostrohu Františka Říhu, který přivezl do Ostrohu svou dětskou cimbálovou muziku z Hluku, s níž také všechny písničky v soutěži nacvičil.

Text a foto: RB

(Na www.ostrozska.cz najdete vystoupení nejlepších)

Tři nejlepší v kategorii mladších zpěvaček, vlevo je Ostrožanka Sofie Marie Watsonová, vpravo Lhoťanka Lucie Bachanová. Uprostřed třetí Denisa Andrášková z Ostrožské Nové Vsi.

ková soutěž existuje, že jí vedoucí odboru kultury v Uherském Ostrohu Ivana Ilíková pořádá, a držme jí do budoucna palce, aby soutěž neusnula třeba kvůli nezájmu dětí, kantorů nebo rodičů.

Paní Ilíková při přípravě soutěže

s nimi byla výborná,“ pochvaluje si. A obecně zájem o soutěž? „Pokud jde o zájem učitelů a dětí, byl podobný jako loni,“ dodala.

Když jsem se jí zeptal, jaký tedy byl, její odpověď moc potěšující nebyla. Shrnu-la ji ho do jednoho

Tady jsou všichni soutěžící, každý si zaslouží pochvalu.

Jak je to s novoveským kácením?

Kácení prvních stromů v Ostrožské Nové Vsi.

Kácení stromů můžeme vidat stále častěji. A kácení se nevyhnulo ani našemu regionu, například Ostrožské Nové Vsi, kde zůstávají pařezy po řadě stromů. Byl jsem se na toto kácení podívat a nedivil jsem se, že pro řadu Novovešťanů šlo o věc citlivou a neradostnou.

„Osobně mě trochu kácení mrzí, jsou to vzpomínky mého dětství a raného mládí, ale zase mám naději, že po nás, pro nové malé a mladé Novovešťany připravíme něco nového, co bude formovat jejich náhled na naši obec a k čemu se oni budou ve svých vzpomínkách vracet,“ napsal mi místostarosta Ostrožské Nové Vsi Pavel Botek. Připsal ještě další řádky, ale přiznám se, že tentokrát mě víc než city zajímaly konkrétní informace, proč byly stromy pokáceny, jaký byl jejich stav, kolik jich šlo dolů a co přesně „vyroste“ na jejich místě.

„Protože některé stromy (především okrasné třešně „sakury“) mají v současnosti vegetační období zralosti dávno za sebou a mnohé ze vzrostlých stromů by mohly začít být i nebezpečné (pád odumřelých větví) využila radnice možnosti získat dotační prostředky z fondů EU a komplexně obnovit veřejnou zeleň v celé ulici Lhotská včetně nejrozsáhlejšího parku v obci - parku Hrdinů u hřbitova,“ napsal dál místostarosta.

Řekl jsem si, že čtenáři tohoto časopisu si zaslouží ještě podrobnější informace, zajel jsem tedy přímo na novoveskou radnici, s místostarostou jsme vše detailně probrali a já ještě požádal

o nahlédnutí do dokumentů, které se tohoto tématu týkají.

Co z toho všeho vyplývá a co z toho je pro psaní nejdůležitější?

Nejdříve bych měl napsat, že jsem se původně mýlil v tom, proč více jak stovka stromů byla pokácena. Domníval jsem se totiž, že stromy, tedy hlavně velké břízy, byly buď nemocné, nebo vážně ohrožovaly lidi. Pochopil jsem, že tento důvod neplatí, většina stromů nemocná nebyla a myslím, že většina ani nikoho neohrožovala – pokud nepočítám nějaké větve, které by šlo jistě odřezat.

Radnice, a předpokládám, že i většina novoveských zastupitelů, měla pro kácení jiný důvod – a možná to byl důvod logický. Posouzení nechávám na vás, vážení čtenáři.

Stovku stromů nahradí nová zeleň

Radnice totiž loni získala z Programu rozvoje venkova 725 tisíc korun, které mohla využít na revitalizaci zeleně. „Začali jsme přemýšlet, jak peníze využít a řekli jsme si, že bychom mohli udělat právě obnovu parku,“ sdělil mi místostarosta. V té době podle jeho slov zaťukal na dveře radnice zástupce firmy Florstyl a nabídl se, že jejich firma zmapuje stav zeleně po obci. Firma tedy všechno do nejmenších detailů zmapovala a předložila návrh s tím, že park by si zasloužil obnovu. Rozhodnutí bylo na radnici a zastupitelstvu. Nebylo dobré alespoň některé stromy nechat?

„Rozhodli jsme se jít do celkové obnovy, za několik let bychom peníze k dispozici neměli a park by chátral, stromy by byly přestárlé a musely by být stejně pořežány. Toto je skutečné rozhodnutí pro budoucnost, budeme mít nový park i nově vysázený prostor před školou a kolem silnice směrem na Ostrožskou Lhotu,“ tvrdí Pavel Botek.

Měl bych ještě dodat, že celá ob-

nova přijde na částku 1,4 milionu korun a radnice na celou zakázku vypsal výběrového řízení – které vyhrála firma Florstyl. „Byla opravdu nejlepší,“ ujišťoval mě místostarosta.

Podíval jsem se také na počty stromů, které zmizely a které se objeví místo nich. Celkem padlo 49 bříz, 26 střešní (sekur) a 3 smrky. Na jejich místě bude mimo jiné téměř 50 javorů (místo bříz), 25 střešní - sekur, plus několik dalších stromků.

A jak to bylo se „zdravím“ bříz? Špatných prý bylo 22 – tak to alespoň napsali Ing. Anna Vystrčilová a Ing. Pavel Stalčík (z firmy Florstyl) v dendrologickém průzkumu, do kterého jsem se díval. V něm píší, že většina špatných stromů měla prohnílé kmeny nebo byly přestárlé.

Pokud bychom se měli na vše dívat optimistickými očima – za několik let bude příjemné chodit novým, omlazeným parkem se vzrůstajícími stromy. Bohužel, nyní máme před sebou takřka holou planinu.

Text a foto: Radek Bartoníček

Ale téměř padesát bříz na snímku už nyní neexistuje.

„Bez práce je to pro mě utrpení“

Když ji potkáte, není možné, abyste si nevšimli jejich očí. Jsou laskavé, dobrácké. A ona je veselá, přívětivá.

Sedíme u ní v pokoji, do kterého jde přes okno příjemné zimní sluníčko. Bojím se, že to bude působit jako novinářské klišé, jako pouhé slovo, které se často píše jen tak ze zvyku. Jenže v tomto případě to klišé není. Povídání s paní Marií Konečnou je balzám na duši, ani stopa po rozmrzelosti – přitom by si mohla na lecjaké neduhy postěžovat, vždyť jí bylo loni v říjnu 95 let, nikdo starší v Hluku nežije.

„Když už fotografujete, tož vám donesu něco ukázat,“ začíná paní Konečná své povídání. Rychle vstane ze své židle a během chvilky je zpátky i s vyšitou látkou – s krásným vzorem, který se používá například na rukávce krojů. Samozřejmě, autorkou výšivek je ona sama. Dodnes je velmi činorodá, kromě vyšívání pro ni není problém cokoliv uvařit – každý den dělá vnukům „lokše“. A každý den také chodí do kostela.

„Zkrátka a dobře, bez práce já nemožu vydržet, bez ní je to pro mě pomáli utrpení,“ říká. „Když nekdy nemožu spat, tož sa napiju, ale né štamprlu, ale hltek nějakého líhu, je to medovina, do kteréj přidám trochu slivovice, aby to bylo lepší,“ směje se. A hned také

dodává: „Ráno mám třeba ještě na hltek chuť, ale už si nedám, abych si na to nezvykla.“

Poslouchat povídání paní Konečné o životě je stejné jako u mnoha lidí její generace, kteří žili životy

„Zkrátka a dobře, bez práce já nemožu vydržet, bez ní je to pro mě pomáli utrpení“

plné víry a práce. Člověku se často zdá, že čím těžší život měli, tím méně si na něj stěžují. Paní Konečná například nikdy nepoznala svého otce. Než se narodila, odešel na vojnu, kde zemřel. Ani maminka s ní dlouho nebyla, zemřela jí, když jí bylo pouhých osmnáct let.

Není proto možné se ani divit její odpovědi na mou otázku, kde vzala takový životní optimismus. „To je všechno povahú. Když člověk nadává, tož je aj dřív starý a spíš zlý. To je všechno rodové. Po kom sem to ale zdědila, nevím, když sem rodičů moc nepoznala.“

Její život se skládal především z práce, na poli pracovala už jako malá holka, a pokračovala v tom i poté,

co se ve svých dvaceti letech provdala. Život ale nebyl jen práce, paní Konečná vzpomíná také na to, jak se Hlučané dříve bavili, kde všude zněla muzika a zpěv, jak lidé zpívali po večerech také před svými domy.

A když mluvíme o zpěvu, velmi ráda vzpomíná také na nedávné setkání starších Hlučanů na tvrzi. Byla potěšena tím, že ji vzali mezi sebe, poblahopřáli jí, udělali kolečko a ona pěkně uprostřed tančila. Při své oblíbené písničce, o kterou požádala - Malý hošík černovlasý. „Chtěla sem aj víc písniček, ale bylo mně už haňba,“ říká s odstupem času.

Povídáme si dál, dojde i na štamprličku, člověk by si přál, aby právě lidé nejstarší generace, jako je paní Konečná, byli tady mezi námi co nejdéle. Pořád bychom se od nich měli co učit.

„Tak se budeme těšit, až budete slavit stovku,“ obracím se na paní Konečnou. „Bylo by to pěkné, ale já bych si tak přála do rána mět pokoj. Já říkám, že spaní je nejlepší, tož bych spala,“ odpovídá mně. A zase se usměje.

Text a foto: Radek Bartoníček

Vzácný horňácký učitel

Jan Pavlík *28. 8. 1898 +20. 12. 1959

V skromné chaloupce pod doškovou střechou jako by se na chvíli zastavil čas.

Otec Pavel, vysoký, zdatný sedlák listuje v sešitku, v němž má své účetnictví, aby si spočítal, kolik může z chudých úspor v záložně dát na cestu svému synu Janovi, mladému učiteli, který se rozhodl vycestovat za svým posláním do Chorvatska. Matka, drobná žena odchází do síně, aby potlačila slzy dojetí, protože do světa odchází již třetí syn. Osuší si oči zástěrou, vezme hrnc s voňavého čaje, přináší jej na stůl. Kolem stolu sedí na lavici ještě její další ratolesti, dva synové Matěj a Tomáš, dcery Barborka, Anička a nejmladší Marie.

Otec Pavel vstává, ze skříňky pod oknem vytahuje sklenici slivovice, aby přivoněl čaj, sobě a chlapcům. Rozhostilo se ticho, v němž si přítomní připomněli starodávný zvyk ztišení se před cestou.

Tak nějak podobně to vypadalo v mnoha rodinách chudých oblastí naší vlasti na sklonku 19. století a v první polovině 20. století, kdy velký počet rodin řešil existenční otázky odchodem za prací do ciziny.

Horňácko, kraj jeden z nejchudších, nemohl na kamenitých polích uživit rodiny s mnoha dětmi. Téměř každá druhá rodina vysílala v té době někoho za oceán v předstávě, že jim budou rodinní příslušníci posílat občas nějaké peníze na živobytí. V mnoha případech se tak stalo a lidé se vraceli domů, aby vydělanými penězi přilepšili život celé rodině. Řada jich však v emigraci dožila svůj život.

Početně menší kolonizační vlna směřovala do jihovýchodní Evropy. Na sklonku 18. století to bylo osídlování Banátu a Sedmíhradska. Nejpočetnější skupinu přistěhovalců do těchto zemí tvořily české země a Slovensko. Stoupající vystěhovalectví skrývalo v sobě nebezpečí z početního úbytku obyvatelstva českého národa, a tím hospodářské a kulturní oslabení. Proto čeští politikové začali propagovat vystěhovalectví do slovanských zemí, Ruska, Chorvatska-Slavonie a srbského vojvodství. Byla to především oblast Daruvarska a Moslavinska, kde se usadila spousta přistěhovalců z českých zemí a Slovenska. První česká osada, která byla v Chorvatsku založena, bylo Ivanovo Selo. K zesílení proudu vystěhovalců dochází po roce 1873, kdy skončila rusko-turecká válka. Po usazení kolonistů v cizích zemích se jejich život utvářel v závislosti na ekonomicko-sociálních formacích tamějšího etnika a na zákonech státu, v němž se usadili. V rámci integrace tak vznikaly skupiny jugoslávských Čechů, rumunských Čechů a v zámoří amerických Čechů.

Na území bývalé Jugoslávie vznikly tři větší ostrůvky Čechů, a to v Chorvatsku, ve Vojvodině, a v Bosně - Hercegovině. Mezi světovými válkami zde žilo kolem 46 000 Čechů. Nejpočetnější skupina byla v Chorvatsku-Slavonii, kde v roce 1921 žilo 32 270 českých osadníků.

Vedle čistě českých kolonizačních obcí, jako byly Ivanovo Selo a Nová Ves, žily skupiny Čechů i v jiných obcích. K dalšímu přílivu vystěhovalců dochází na sklonku třicátých a devadesátých let 19. století, kdy se usazují hlavně v okolí Daruvaru.

Mezi mnoha obcemi je i obec Medjurič, kde v roce 1925 nastupuje na doplňovací školu mladý kantor z Kuželova, Jan Pavlík. Stírá zde prvního krajanského učitele Mikulu.

Hned od počátku své činnosti podniká kroky k co nejlepšímu fungování této školy. K nim patří i navázání co nejlepších vztahů a spolupráce s chorvatským učitelem. Cílem učitele Jana Pavlíka byla snaha dostat českou doplňovací školu z jakési soukromnosti na oficiální úroveň tím,

že by se výuka v českém a slovenském jazyce konala v obecné škole a ne v jednotlivých domácnostech. Podařilo se mu to již v příštím školním roce 1926-27. Tak mohly české a slovenské děti docházet na vyučování do místní obecné školy.

Mezi jeho další aktivity patřila organizace večerní školy pro dospělé. Vyučuje i na hospodářské škole.

Vyjmám z jeho korespondence bratru Pavlovi krátký úsek popisující situaci... „Jsem školou silně zaneprázdněn. Vyučuji celý týden dopoledne i odpoledne. Dvakrát týdně vyučuji i večer na zimní hospodářské škole v sousední vesnici, vzdálené 9 km od nás. Cesta v zimě je namáhavá, je zde hodně sněhu a teploty minus 25 stupňů...“

Výrazně se zasloužil o prosazení myšlenky, aby Československá beseda byla přijata úřady jako krajanská organizace s politickou pravomocí v případech zastupování zájmů Čechů a Slováků.

Významná byla i jeho činnost v tamním ochotnickém divadle. Již v době studia na gymnáziu hrával v ochotnickém divadle v Kuželově. Těsně před svým odjezdem do Chorvatska hrál v Mahenově hře Jánošík titulní roli. Hra byla produkována v lesíku Drínová a dodnes se traduje jako vrcholná inscenace ochotnických divadel na Horňácku.

Jan Pavlík byl totiž vynikající zpěvák i tanečník. Nebylo tedy divu, že ochotnické snahy v Medjuriči byly pro něj živnou půdou. Vznikající počet odehraných divadel přiměl vedení spolku ke zlepšení vybavení divadelní scény. Byly vyrobeny nové kulisy a zhotovena nová opona.

Jak bylo patrné z různých zpráv v tisku, společenskému životu v Medjuriči se za působení Jana Pavlíka nesporně dařilo. Zvýšil se i zájem o české knihy, hlavní však bylo zlepšení postavení doplňovací školy.

V Chorvatsku poznává svou životní lásku Slávku Hrešičovou. Daleko za hranicemi rodné země přichází na svět v roce 1930 jejich první dítě, Libuše. Do roku 1935 vystřídal další krajanské školy v Banove Jaruze, Končenici a v Hercegovci.

V roce 1935 se vrací do vlasti a dva roky působí na Obecné škole v Louce. V roce 1937, kdy se jim narodil syn Jan, se vrací zpět do Jugoslávie, kde působí na školách v Ivanově Sele a v Daruvaru. Zde se opět výrazně angažuje ve společenském životě. V roce 1943 umírá po těžké nemoci žena Slávka.

Po její smrti se pouští do organizátorské práce s ještě větším úsilím. Jeho činnost v Daruvaru je oceněna čestným členstvím v daruvarské Be-

sedě. V pohnutých dobách před druhou světovou válkou se aktivně zapojil do národně osvobozeneckého boje. V letech 1944-1946 zastával funkci tajemníka Svazu Čechů v Jugoslávii a připravoval repatriaci krajanů do vlasti.

Do vlasti se vrací v roce 1946 s druhou ženou, kterou se stala spolupracovnice z daruvarské Besedy, Růžena Pelzlová. Na rodném Horňácku znovu přijímá místo učitele v Louce. V druhém manželství má opět dvě děti, dceru Janu, která umírá v kojeneckém věku a syna Pavla. V roce 1958 odchází do penze, kterou tráví na Nové Lhotě. V roce 1959 umírá. Je pohřben v Kuželově, v rodné obci, kde spočinul vedle své matky Barbory i zemřelé dcery Jany.

Morálním osobnostním profilem patří učitel Jan Pavlík k průkopníkům šíření ideje panslavismu za hranicemi naší vlasti. Typ charakterově čestného, obětavého člověka musel zákonitě v šíření vzdělanosti v centrech českých vystěhovalců působit zářným osobním příkladem všestranně vzdělaného nositele Komenského idejí. Nikdy, daleko za hranicemi vlasti, nezapomínal na svůj domov, na své blízké. Měl velký smysl pro humor, kterým kořnil všechna rodinná setkání. Takový byl, takový zůstal v srdcích těch, kterým pomáhal otevírat svět vědění i zábavy. Takového jsem jej znal i já.

Dr. Jan Pavlík

Jak zachránit původní krásu krojů?

V Blatničce mluvili odborníci o nekvalitě některých nových krojů

Jana Smutná ukazuje detaily krojů, které v Blatničce dělají.

Mohli bychom začít malým testem. Vezměte si po předcích starší kroj, pozorně si jej prohlédněte a potom si vedle něj dejte nějaký současný kroj. Výsledek? Je poměrně dost pravděpodobné, že si všimnete velkého rozdílu, pocítíte, že starší kroj je prostě jaksí krásnější, barevně tlumenější a pěkně ručně vyšívány.

Proč tomu tak je? Právě o tom mluvili zájemci na velmi zajímavém setkání v krojových dílnách v Blatničce, kam přijeli mimo jiné zástupci muzeí, etnografové, folk-

lorní nadšenci, i ti, kteří kroje šijí. Během nedlouhého sezení nešlo samozřejmě zdaleka probrat vše podstatné, přesto je ale naděje, že se bude o kvalitě nových krojů

více debatovat než dosud. Stále ale existuje velké nebezpečí, že si mnozí lidé vůbec neuvedomí, co se může stát, pokud kvalita krojů půjde dolů.

„Bohužel je nedostatek vhodných materiálů k šití krojů, krachuje totiž jedna výrobní krojů za druhou, k výrobě krojů se používají náhradní materiály, o kterých víme, že jsou opravdu nedobré a nahrazují se nevhodným sukem.“ Přesně takto, docela razantně a přímo k věci začala celé setkání Jana Smutná, vedoucí krojových dílen v Blatničce.

A ve stejném duchu pokračovala, když jmenovala další problémy, které jsou kolem výroby krojů. Mluvila například o tom, že neexistuje dostatečné množství materiálu na barevnost krojů, velmi obtížně se shání také věci typu knoflíků, botů až třeba po turecké šátky. „Toto jsou bolesti, které trápí nás všechny. Já vím, že to tady nevyřešíme, ale chtěli

bych si ulevit, že to, co často děláme, není úplně to nej nej, ale my to víme,“ prohlásila sebekriticky a postěžovala si také na přístup některých folklorních souborů. Nelíbí se jí, že si kroje zjednodušují nebo chtějí pouze jeden vzor třeba i pro celý soubor.

„Vzhledem k tomu, že soubory nemají takové peníze, nahrazují se výšivky i materiál a kroje se tak zjednodušují. A protože my si musíme vydělat na svoji mzdu,

můžeme zákazníky přemlouvat jen do určité míry, aby nám neutekli, jinak kroj ušít musíme. Víme, že to není právě ořechové, ale náš zákazník, náš pán,“ uvedla vedoucí střediska. „Přišli chlapi z folklorního souboru a chtěli dvanáct dudovic. Zeptali jsme se: „Chlapi, my vám je navyšíváme, nechcete víc vzorů?“ Oni, že ne! Takže dvanáct chlapů bylo jak vojáků v jednom jediném vzoru, a ještě ne nejšťastnějším. Naši předci přitom nikdy nechodili ve stejných věcech.“

Kromě debaty o krojích si mohli účastníci prohlédnout také samotné dílny, ve kterých jim byla průvodkyní právě paní Smutná. „Toto je největší dílna, mistrová stříhá, děvčata žehlí a skládají, každá šička může dělat i různé věci záraz. Neděláme sériovky, ale spíš kusovky, každá může chytnout, co dokáže nejlíp,“ říká při exkurzi a ukazuje, co v Blatničce zrovna dělají.

Na věšácích byly košule ke straňanskému kroji (snažíme se dodržet barevnost i vše ostatní, ujišťuje paní Smutná), i zakázky pro Babice, Uherské Hradiště i Hanou. „Teď jsme dokončili práci pro Ondráš, dělali jsme také pět kompletů strážnických,“ informuje. „Každý se na nás může obrátit s prosbou o ušití krojů, ze vzdálenějších konců bychom ale uvítali starý vzor, podle kterého můžeme pracovat, to by bylo pro nás nejlepší,“ dodává ještě Jana Smutná.

Text a foto: RB

(Mnohé další informace k jednání v Blatničce najdete na www.ostrozsko.cz)

Takovou polonézu jste neviděli

Byl jsem letos přítomný několika školním plesům, na kterých se „proměnávali“ žáci škol, přesto mi jeden zůstal v paměti víc než ostatní. A určitě patřil i k největším zážitkům za poslední měsíce. Za tímto zážitkem jsem jel až do Nové Lhoty, kde paní učitelka Šárka Hlahůlková (na snímku vpravo) připravila zcela netradiční polonézu – tančili ji totiž žáci první až páté třídy! Jak tančili, se můžete podívat na videu, které je na stránkách www.ostrozsko.cz.

Děčka postupně přicházejí na parket, pomalým krokem, pěkně do středu, dívka se otočí, oba se ukloní a jdou na své

jsme ji celé škole, ale jen v obyčejných sukních, kluci měli černé tesílky a bílé košile. Myslela jsem si, že by maminky těžko holkám pořizovaly takové šaty. Navíc polonézu vždy tančili žáci 9. ročníku, tak by to považovali za zbytečné vyhazování peněz. Dost mě tedy překvapilo, když na Lhotkách se na první schůzce s rodiči řešil školní ples a maminky ochotně přislíbily, že holkám šaty obstarají,“ řekla mi k začátkům paní Hlahůlková a ještě dodala tato potěšující slova: „Děčka k náviku přistupovala velice zodpovědně a s nadšením. Po plese se mně hlásily už na příští rok, že určitě budou tancovat.“

Příchod paní Hlahůlkové do Nové Lhoty znamená pro tamní školu velké plus. Nejen že s dětmi výborně nacvičila polonézu, ale dělá s nimi i další věci. Kromě toho se dále věnuje také velkým holkám v aerobiku, však holky také na plese v Nové Lhotě vystoupily.

Už se těším na další setkání s novolhotskou školou.

Text a foto: RB

(Polonézu dětí můžete vidět na adrese www.ostrozsko.cz)

místo. Všem to velmi sluší, holky mají krásné róby a dámské účesy, kluci motýlky i vestičky. Všichni se přepečlivě snaží a vsadím se, že jejich snaha je větší než mnohých starších, které jsem viděl tančit polonézu jinde.

Sál je plný, samozřejmě mnozí rodiče mají v ruce fotoaparáty i kamery – není až tak moc rodičů, kterým se poštěstí vidět v takové kráse na tanečním parketu své děti v takovém věku.

Během plesu jsem si povídal s paní ředitelkou školy Janou Rumiškovou i paní Hlahůlkovou, bylo to zajímavé povídání, které mi opět potvrdilo, že malé školy třeba jen s prvním stupněm mají velký smysl a učitelé se tady snaží dělat pro děti maximum.

„Nápad udělat polonézu s dětmi z 1. stupně jsem měla předloni na bývalé škole v Kuželově. Měli jsme ji dokonce nacvičenou v hudebce a předvedli

SPORT

NAŠIM REGIONEM

Stanislav Dufka si všímá zajímavých sportovních událostí kolem nás

Vážení čtenáři našeho časopisu, poprvé jsme pro vás připravili přehled některých novinek sportovního dění v našem mikroregionu. Pokud máte typ na zajímavého sportovce nebo klub ve vaší vesnici nebo blízkém okolí, dejte nám prosím vědět. Velmi rádi vaše návrhy a postřehy zveřejníme v dalším čísle našeho časopisu.

MLADÁ HLUČANKA SE SNAŽÍ PROSADIT V PRVOLIGOVÉM MUŽSTVU

Devatenáctiletá Šárka Ondračková je z našeho mikroregionu jediná fotbalistka, která se snaží dostat do kádru prvoligových žen 1. FC Slovácko. Má na svém kontě už několik zápasů v naší nejvyšší soutěži a v jejím rozletu jí zabránilo několikanásobné zranění kolena. Po několikaměsíčním léčení nastupovala tato mladá Hlučanka na podzim za juniorku Slovácka. Letos před zahájením jarní části soutěže si talentovanou fotbalistku vybrala do prvoligového kádru šéftrenérka všech žen v Uherském Hradišti Jitka Klimková. „Šárka se na podzim díky dlouhodobému zranění kolena rozehrávala v béčce a její předpoklady, že bude nastupovat za první mužstvo, jsou pořád otevřené. V této chvíli má zhruba měsíční tréninkové manko vinou zranění kotníku ze začátku ledna,“ říká na adresu Ondračkové její trenérka. K fotbalu přivedl Šárku v dětství její otec Karel Ondračka, bývalý hráč Ostrožské Nové Vsi a Hluku.

Kajakářka z Ostrožské Nové Vsi boduje v anketě Sportovec okresu

Osmnáctiletá juniorská reprezentantka České republiky Monika Machová, patří ve svém sportu k nejlepším v naší republice. Tato mladá Novovešanka se po zásluze znovu objevila v nominaci nejlepší desítky sportovců okresu Uherské Hradiště. Její nominaci napomohly i parádní umístění na světových a evropských šampionátech. Talentovaná studentka gymnázia obsadila v uplynulém roce na mistrovství světa juniorů v Moskvě dvakrát pátou příčku. Poprvé dosáhla výborného umístění ve čtyřkajaku a stejný výsledek si připsala v individuálním závodě na kilometrové trati. Na evropském šampionátu v Polské Poznani skončila Monika ve čtyřkajaku těsně pod stupni vítězů a v singlu zopakovala výsledek z Moskvy. V letošní sezóně bude Monika Machová závodit už v nejsilnější kategorii – kategorii žen. Ke kanoistice přivedl Moniku její otec Bohuslav Mach už v první třídě a poslední tři roky také svoji dceru koučuje.

Fotbalisté Blatnice mají nového trenéra

Fotbalisté Blatnice, kteří jsou v aktuální tabulce nejnižší krajské soutěže na čtvrtém místě, překvapivě vyměnili trenéra. Václav Chvojka si před začátkem zimní přípravy balil kufry a na jeho místo klub angažoval Jaroslava Kapustu ze sousední Ostrožské Lhoty, který naposledy vedl dorostence Hluku. „Byl jsem nabídkou potěšený, protože jsem chtěl po několika letech znovu přejít k mužskému fotbalu,“ řekl nový kouč. Není žádné tajemství, že fotbalisté Blatnice jsou finančně zabezpečeni a přes zimu klub mohutně posiluje na jarní odvetu. Pokud by se Blatnici nepodařilo postoupit do vyšší soutěže, tak by fanoušci odcházeli na konci sezony jistě zklamaní. Nový trenér mluví ale o postupu více jak diplomaticky. „Ta kvalita v kádru je, ale říct si před sezónou, že jdeme na postup, může ovlivnit spoustu faktorů. Je to jenom sport a během sezony se může cokoliv přihodit, ale rozehrané to máme dobře,“ dává naději fanouškům Blatnice trenér Kapusta.

Hokejisté z Uherského Ostrohu neobhájili loňské umístění

Po loňské parádní sezoně, kdy se ostrožští hokejisté probjovali až do finále play-off krajské hokejové ligy, se v letošním ročníku historie neopakovala. Už v semifinále narazili na obhájce prvenství a svého soupeře z finálové série uplynulé sezóny hokejisty Uherského Hradiště. Po dvou dramatických a vyrovnaných duelech se štěstí nakonec přiklonilo na stranu soupeře a Ostrožané prohráli v sérii 2:0. Ostrožané nakonec neurvali ani třetí místo. V souboji o bronzové medaile, které se hrálo pohárovým způsobem na dva zápasy, prohráli v Kroměříži 1:5 a ani domácí výhra 8:5 jim ke třetímu místu nestačila.

V Ostrožské Lhotě vyrůstá nadějná šermířka

Zuzana Kapustová původně začínala u házené a k šermu přešla na základní škole. V současné době šermuje za Slováckou Slavii Uherské Hradiště. Mezi její největší sportovní úspěchy zatím patří první místo na turnaji Czech Open 2008 Praha v kategorii kord – kadetky. Další pohár si přivezla v loňském roce také z našeho hlavního města. Kadetky tam bojovaly na Memoriálu Rudolfa Kratochvíla. Zuzana Kapustová si v konkurenci 25 závodnic poradila ve finále s hlavní favoritkou celého klání Lucii Hornovou z Karlových Varů. Studentka uherskohradištského gymnázia svoje dosavadní úspěchy nechce přeceňovat. „To zase nebyly tak významné turnaje, ale je pravda, že jsou to moje dvě jediné prvenství. V této sezoně už budu šermovat v juniorské kategorii a letos nás čekají další turnaje v Písku, Karlových Varech a Praze,“ plánuje sedmnáctiletá studentka gymnázia.

Stolní tenisté z Ostrožské Nové Vsi mají po 17 letech na dosah postup

Vzácně vyrovnaná je tabulka II. třídy krajského přeboru. Na čele je zatím nováček soutěže stolní tenisté z Ostrožské Nové Vsi před Zlínem. Kouč Novovešťanů Antonín Vlček by rád svoje svěřence viděl příští sezonu v tabulce o patro výš. „Chceme postoupit, ale bude to strašně těžké. Když do konce soutěže neprohrajeme, tak jsme tam. Zlíňáci ale trénují pětkrát týdně a jsou opravdu špičky. Naposledy jsme hráli krajský přebor I. třídy v roce 1993 a od té doby se tam marně snažíme dostat. Pokud by se to podařilo, tak to pro nás bude jednodušší také na cestování. Odpadnou nám zápasy na Valašsku, jezdili jsme třeba do Rožnova nebo do Zubří. Naopak přibudou regionálních derby, zahrajeme si třeba proti Kunovicím nebo Vlčnovu,“ prozradil trenér a předseda klubu v jedné osobě. O postup budou bojovat za Ostrožskou Novou Ves tito hráči: Radim Press, Josef Mahdalíček ml., Ivo Mikoška a Pavel Blažek. „Nejsou to všechno Novovešťané, ale všichni jsou naši odchovanci,“ dodal ke kádru prvního družstva trenér Antonín Vlček.

Házenkářky Veselí si udržují výbornou formu

Veselské házenkářky mají letos nakročeno k další parádní sezoně. Po základní části společné česko-slovenské interligy si udržují v tabulce skvělé druhé místo a dobrou formu chtějí potvrdit i v nadstavbové části, která se hraje play-off systémem. Jedna z nejzkušenějších hráček úspěšného kolektivu Lenka Fleková si přeje minimálně stejné konečné umístění jako v uplynulé sezoně, kdy házenkářky získaly mistrovský titul. „My chceme předvádět hlavně hezkou hāzenou a dělat radost divákům. To

by nám mělo stačit k tomu, abychom byly zase první (usměje se). Pokud se to ale nepodaří, tak se určitě svět nezboří. Zklamán by to bylo asi po sportovní stránce, ale jinak ne. Máme sice proti našim soupeřkám užší kádr, ale zatím nám to šlape skvěle jak v šatně, tak i na hřišti,“ říká opora domácího mužstva. Udrží si házenkářky skvělou formu z úvodu letošního roku, kdy vybojovaly poprvé ve své historii národní pohár, i do vyřazovacích bojů? Odpověď na tuto otázku dají až nejbližší zápasy.

Můj život stolní tenis

Portrét sedmdesátiletého sportovce Antonína Vlka z Ostrožské Nové Vsi

Recept na sportování do vysokého věku podle Antonína Vlka? Pohyb, pohyb, pohyb...

Nejsem žádný abstinent, štamprli a pivo si dám, ale nijak to nepřeháním. Někdy si koupím domů i lahvové pivo, ale raději si zajdu na čepované. Jsem odpůrce kuřáků a přitom jsem cigarety dlouho prodával. Víte, já věřím pohybu. Věřím, že pohyb léčí. Dvakrát týdně chodím s děckama na trénink a o víkendů hraji zápasy. Nemyslete si, já už mám ve svém věku také zdravotní problémy - bolí mě noha a špatně slyším na levé ucho.

Už více jak neuvěřitelných padesát let se pohybuje mezi zelenými stoly a šéfuje stolnímu tenisu v Ostrožské Nové Vsi. Byl zakládající člen klubu a jmenuje se Antonín Vlk.

Na podzim oslaví sedmdesátku, kterou byste mu rozhodně nehádali. Ve svém věku je také nejstarším aktivním hráčem na našem okrese.

V posledních letech reprezentoval naši republiku na mistrovství světa veteránů v Brazílii, Japonsku a letos v létě se chystá na další šampionát do Číny.

O jeho ohromné vitalitě nejen pro sport svědčí i to, že ještě dnes je spolujednatel plynové čerpací stanice, která stojí mezi Uherským Ostrohem a Ostrožskou Lhotou.

Schůzku s panem Vlkem jsme měli v nové - ale pořádně zakouřené - hospodě, která se jmenuje Orlovna v Ostrožské Nové Vsi. Přišel asi o pět minut později, u pultu si objednal pivo a v poloprázdné hospodě si to zamířil rovnou ke mně. Navrhl, abychom šli do klubovny, která je těsně nad orelským sálem a zároveň slouží jako herna stolního tenisu. Posadili jsme se na pohovku a pan Vlk začal bez nějakých připravených poznámek vyprávět přesně tak, jak šly roky v dějinách stolního tenisu v Ostrožské Nové Vsi.

Poprvé se ale s bílým míčkem setkal až na učilišti v Brně, kde se učil pro kunovický Let jako univerzální nástrojař. Tehdy podle jeho slov ještě nikdo z Novovešťanů nevěděl, co to ping-pong vůbec je, ale Brňáci ho prý uměli výborně.

Stolnímu tenisu šéfuje už více jak padesát let

„Začínali jsme hrát v budově, která se jmenovala Beseda. Dům stál uprostřed vesnice a dnes tam mají Kusákoví postavenou novou masnu. To bylo v roce 1958, když jsem se vrátil z učení. Potom z toho byla klubovna svazu mládeže, ale to jsme tam jenom pinkali. Do pořádné soutěže jsme se přihlásili na můj popud

až o čtyři roky později v roce 1962,“ vzpomíná.

První soutěžní zápasy začali hrát na kulturáku v Chylicích a o čtyři roky později už slavili postup do vyšší třídy. Kvalifikace o postup už se ale hrála v Lidovém domě, na místě, kde stojí dnešní orlovna. Podmínky tam sice nebyly úplně ideální, ale hrálo se.

„Byla tam dvoje kamna, nad stoly se rozvěšely lampy – no, bylo to tenkrát hrozné, ale ono to nikde lepší nebylo. Možná ještě horší,“ vzpomíná Antonín Vlk na starou budovu.

Paradoxem bylo, že v tehdejší době byl ze strany ČSTV - co se týče financí, stolní tenis lépe zabezpečený jako dnes. Pan Vlk připomíná, že kluby dostávaly daleko více peněz na uhlí, elektřinu a okres dokonce přispíval na cestovné. Ale staré časy už by rozhodně neměnil.

„Ne, ne vůbec mně není po starém lidáku smutno. My máme dneska krásnou moderní hernu, kterou nám může závidět celý okres. Máme tady špičkové osvětlení a dokonce vytápění, které jde ze stropu budovy.“

Je obdivuhodné, že i ve svém věku si udržuje neuvěřitelnou kondici a v letošním ročníku dokonce nastoupil dvakrát za první družstvo.

„Já většinou hraji za béčko, ale když někdo chybí, tak rád zaskočím. Co vím, tak jsem na okrese nejstarší aktivní hráč. O rok mladší je ještě jeden kolega, který nastupuje za Zlechov,“ říká nestor stolního tenisu.

Nejenom že ještě aktivně hraje, ale také jeho zásluhou se ještě nestalo, aby neměli Novovešťané v celé historii klubu žákovské družstvo.

S pingpongovou pálkou po celém světě

Své nejdůležitější soutěžní zápasy ale hraje v současnosti Antonín Vlk na seniorských turnajích. Nejsou to ale žádné okresní přebory. Jezdí přímo na mistrovství světa a Evropy vete-

ránů. Díky malému bílému míčku už se podíval do Brazílie, Japonska hrál v Německu, Chorvatsku a letos v červnu se chystá na světový šampionát do Číny.

„Ale tam může jet každý, kdo si to zaplatí,“ mává rukou a zlehčuje svoje výkony. „Já jezdím od roku 2003 na všechny světové a evropské šampionáty. Cestujeme celá skupina, je nás vždycky tak kolem stovky hráčů a všechno je výborně organizované. Ještě vloni jsem byl v kategorii 65 - 69 let a letos budu hrát v kategorii 70 - 74 let,“ hlásí seniorský reprezentant, který na výpravách rozhodně nepatří mezi ty nejstarší. „Jezdím s námi nějaký Václav Říha z Prahy, je mu 92 a hraje v kategorii od 90 let. Někteří hráči tam třeba celý pobyt chodí o francouzských holích, ale jak nastoupí k zápasu, tak odhodí berle a hrají,“ říká Antonín Vlk, který se na mistrovství zatím vždycky probojoval do nadstavbové části.

„Turnaj hraje 280 hráčů a po zápasech ve skupinách se polovina probojuje do lepší části. Zatím se mně to vždycky podařilo. Potom už se hraje pavouk, naposled jsem v prvním kole porazil Japonce, ale vypadl jsem s Rusem,“ vysvětluje systém turnaje.

Jedenáct let v novinovém stánku

Není žádné tajemství, že dlouholetý předseda tenistů je starý mládenec. Veškerý čas mu zabere sport, zahrádka a kus pole. Jako jeden z prvních Novoveštanů se

pustil na začátku devadesátých let do podnikání. Odešel z Letu Kunovice a pořídil si v obci novinový stánek.

„V devadesátém prvním jsem trafikou koupil v dražbě. Dal jsem za ni tehdy 16 tisíc korun. Lidí mě od toho zrazovali, ať neblbnu, že v Letu to mám jisté, ale já jsem do toho šel. Ze začátku to byl zlatý důl, nejmíc se prodávaly erotické časopisy a stírací losy. Tehdy jsem nedostal ani tolik zboží, kolik jsem chtěl,“ vzpomíná na začátky svého podnikání.

Život ve stánku ale rozhodně nebyl žádný klid před důchodem. Tříkrát ho vykradli, občas nedostal zásilku svých novin a shánění různého doplňkového zboží bylo také časově náročné, i když mu později pomáhala jeho sestra.

„Ve stánku jsem byl jedenáct let

a potom jsem si řekl, že už se nebudu honit. Neměl jsem to zapotřebí a šel jsem do důchodu,“ ohlížel se za životem v trafice.

V 58 letech se ještě společně s kolegou pustil do stavby plynové čerpací stanice, která je kousek za vesnicí směrem na Uherský Ostroh. Sháněli půjčku, vykoupili pozemky a nakonec za pomoci leasingové společnosti stanici otevřeli.

Dneska už mají celý objekt ve svém vlastnictví, ale aut na plyn prý ubývá. „Tankuje se čím dál tím míň,“ postěžoval si Antonín Vlk.

Vychovat dobrého hráče je veliké umění

Zkušenému trenéru Antonínu Vlkovi prošly za ta léta pod rukama

stovky mladých adeptů celulozového míčku. Může tedy srovnávat. Jaká byla generace žáků před třiceti lety a jaká je dnes?

„Tak to je velký rozdíl. Dneska jsou děcka shnilé a nic se jim nechce. Dřív chtěli víc vyhrávat, víc trénovat a byli celkově odolnější. Když k nám dneska někdo přijde, tak neumí skočit přes švihadlo. Já opravdu nevím, co jich v té škole učí?“ kriticky hodnotí dnešní mládou generaci.

„Zájem o stolní tenis u nás přesto je. Chodí nám tak kolem patnácti děcek, ale vychovat dneska dobrého hráče je veliký kumšt a velké umění.“

Text a foto: Stanislav Dufka

Za Hluk bojují Pospíškovi

Zajímavé příběhy ze stolního tenisu nenajdeme jen v Ostrožské Nové Vsi, ale například také v Hluku. Tradice a úspěchy tohoto sportu jsou tam velké, bohužel v poslední době byl stolní tenis na ústupu - včetně klesajícího zájmu dětí.

Dvojice na snímku se snaží společně s dalšími sportovními nadšenci zabránit tomu, aby tento sport nevymizel z Hluku úplně. Na snímku vidíte pana Štěpána Pospíška a jeho dceru Štěpánku, která se vdala a jmenuje se Pavlicová. Pospíškovi se celý život stolnímu tenisu věnují, na fotce by měla být ještě druhá dcera pana Pospíška, i ona hraje tenis na výborné úrovni - obě dcery patřily mezi špičku v zemi. Pan Pospíšek dal nedávno dohromady hlucké družstvo, které přihlásil do nejvyšší soutěže a teď se všichni snaží dostávat po krůčcích nahoru. Daří se jim a možná letos postoupí o soutěž výš!

Text a foto: RB

Mikroregion Ostrožsko
Benediktinské arcidiecéze sv. Vojtěcha a sv. Markéty Praha-Břevnov
Farnost Buchlovice, Farnost Hluk a Ing. Josef Vaculík

srdečně zvou na

VI. ročník cyklu benefičních koncertů

Srdce na dlani

účinkují

Táňa Janošová - mezzosoprán, Jiří Šon - varhany

V programu zazní skladby J. S. Bacha, A. Dvořáka, G. F. Händela,
J. Haydna, F. Schuberta a dalších světových autorů vážné hudby.

7. 4. 2010 19.00 h Praha-Břevnov, bazilika sv. Markéty

10. 4. 2010 17.00 h Hluk, kostel sv. Vavřince

11. 4. 2010 17.00 h Buchlovice, kostel sv. Martina

Výdělek z koncertů bude věnován ve prospěch Oblastní charity v Uherském Hradišti

NADACE

**DŮM
PROFI
HOBBY
ŘEMESLO**

www.libros.cz

Nabízíme široký sortiment zahradního nářadí,
kuchyňských potřeb, potřeby pro dům, hobby a řemeslo.

Otevírací doba pondělí - pátek 7,00 hod - 17,00 hod.

Novobátá 724, Uherský Ostroh, v areálu velkoobchodu Pátek

/bývalá prodejna Mlýnský. Tel.: 572 591 201

Těšíme se na Vaši návštěvu.

**4. Lúcký koš trnek
od varených po tekuté**

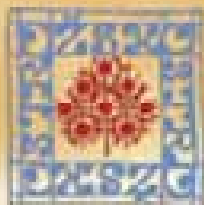

27. března od 15:00 hod.

v kulturním domě v Louce

Koš trnek, slivovice, buchty i dalších pochutin

Účinkuje: Horňácká cimbálová muzika Jožky Staši

MIKROREGION OSTROŽSKO

UBYTOVÁNÍ A INFORMAČNÍ CENTRUM
POD JEDNOU STŘECHOU

Pokoje si můžete prohlédnout
díky 3D prezentaci na

www.ostrozsko.cz

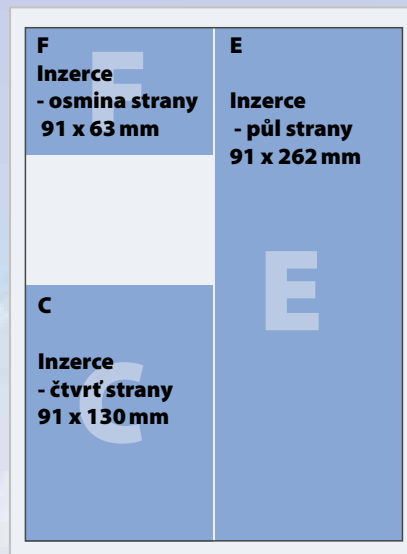
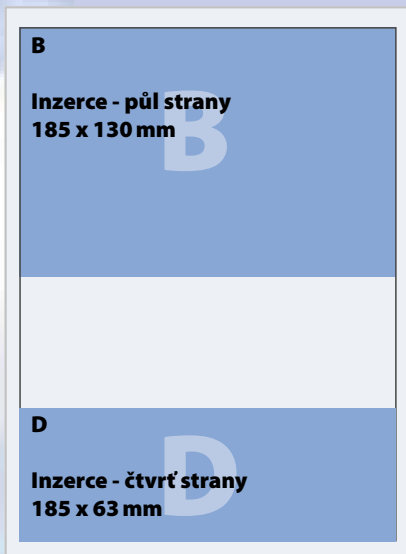
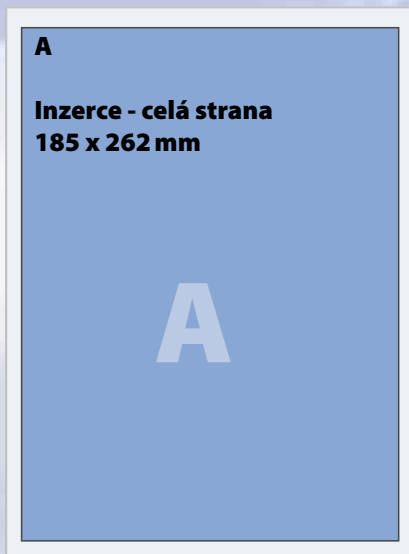

tel.: +420 572 503 960
mob.: +420 724 159 213
email: tic@ostrozsko.cz
www.ostrozsko.cz

Reklama

Inzerujte v časopise KRAJEM SVATÉHO ANTONÍKA

Časopis vychází v roce 2010 v těchto měsících: leden, březen, květen, červenec, září, listopad
Uzávěrka inzerce je 14 dní před termínem vydání.

Cena za inzerce včetně DPH

Formát inzerátu	podnikatelé	občané
A	5 000 Kč	2 500 Kč
B	2 500 Kč	1 250 Kč
C	1 250 Kč	625 Kč
D	1 250 Kč	625 Kč
E	2 500 Kč	1 250 Kč
F	625 Kč	313 Kč
Jiný rozměr za 1 cm ²	10,50 Kč	5 Kč
Rádková inzerce	120 Kč	60 Kč

Slevy za opakování inzerce

Počet opakování	sleva
2 x	5 %
3 x	10 %
4 x a více	15 %

Inzeráty v tiskové kvalitě zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
(barevnost CMYK, 300 DPI) na mailovou adresu
mikroregion@ostrozsko.cz

Cena za grafické zpracování inzerátu

Formát A 640,- Kč Formát B 510,- Kč Formát C 360,- Kč
Formát D 360,- Kč Formát E 310,- Kč Formát F 290,- Kč
Ceny jsou uvedeny bez DPH. V základní ceně je zahrnuta úprava textu a (vlození) jedné fotografie (BMP prvku). Náročnější úprava dle hodinové sazby.

L&P Ovsík
VIDEO STUDIO L&P
Podboří 144, Míkovice
Tel.: 731 611 667
E-mail: lubos.ovsik@seznam.cz

- Videozáznamy svateb
- Propagační akce
- Videozáznamy maturitních plesů
- Sestřih vami dodaného videa
- Reklamní a firemní spoty
- Fotografie
- Dokumenty
- Videoprojekce

Záznam a zpracování videa
Reklamní video • Propagační video • Multimediální DVD

Cena může být upravována dle náročnosti na zpracování.

Podklady k zpracování inzerce zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
(barevnost CMYK, 300 DPI), Texty ve formátu .doc, .txt, (WORD)

lvprint@lvprint.cz • 777 750 159

POMAJBÍK Lubomír Pomajbík
ŽALUZIE A GARÁŽOVÁ VRATA
Blatnice pod Sv. Ant. 648, mobil: 777 272 589
e-mail: pomajbik@pomajbik.cz

- mříže • žaluzie • markýzy • střešní okna • sítě proti hmyzu
- předokenní rolety • vjezdové brány a ploty • privátní a průmyslová vrata

www.pomajbik.cz
Kvalita pro váš domov.

Když fašank zachraňují děti

Byli jsme se ve Veselí nad Moravou podívat na další tradici

Hledat ve Veselí nad Moravou fašankovou tradici, o kterou by „pečovali“ dospělí, by bylo marné, o něco takového je toto průmyslové město ochuzeno. O to více povzbuzující je ale to, že ve Veselí vyrůstá generace dětí, které tuto tradici udržují a možná ji zachrání i pro budoucnost. Jde o děti z mateřské školy v Tyršově ulici, odkud vychází fašankový průvod už deset let.

Nejdříve chodili v maskách a s písničkou v pondělí na radnici, nyní je bylo možné potkat v sobotu, kdy jsou nejcennější součástí fašankového dopoledne před kinem. Řada Veselanů se sice točí kolem stánků s čerstvou zabijačkou, ale prodej zabijačky dnes můžete mít prakticky všude – na rozdíl od fašankové dětské podívané.

„Jsme školka, které se snaží udržovat lidové tradice co nejvíce, dodržujeme také advent i další zvyklosti. Všechno začala už před deseti lety tehdejší paní ředitelka Jana Krakovičová,“ řekla mi její nástupkyně Radka Sládečková, která byla tak schována do masky, že jsem jí ani neviděl do obličeje. Bydlí ve Veselí nad Moravou, ale pochází ze Slavkova, kde na fašank chodil její otec a chodí i bratr. „Je úžasné, že Veselí začalo s touto tradicí také,“ radovala se.

V zimních ulicích Veselí musí pohled na dlouhý průvod dětí každého zahřát. Děti mají často velmi hezky udělané masky, zpívají, doprovázejí je rodiče i prarodiče. Když přijdou před kino, opět zpívají i tančí. „Děcka se hrozně těší, celý týden probíhá příprava ve školce, děti už

také vědí, že mají mít fašankové masky, které se hodí právě na fašank, proto jsou například za babky, kováře nebo kominíky, rodiče jim perfektně masky připravují,“ pochvaluje si ředitelka.

Přístup rodičů stojí skutečně za pozornost. Tedy těch rodičů, kteří dětem tuto radost dopřejí, což je tak zhruba polovina dětí, docházejících do školky. Rodiče nejen že připraví masky, ale některé maminky byly dokonce samy za masky a děti doprovázely. Na dětech bylo vidět, jak jsou za takovou rodičovskou „solidaritou“ vděční. „Rodiče jsou úžasní, bez jejich vstřícnosti bychom nic takového dělat nemohli. A nejde jen o masky, ale i o to, že si na sobotu udělají čas, vím o takových, kteří se třeba kvůli fašanku vrátili o den dřív z hor,“ slyším od paní ředitelky.

Potěšující je také to, že kolem veselského fašanku je možné vidět nejen děti, které nyní do školky dochází, ale také ty, které už dávno školku vychodily nebo dokonce se do ní teprve chystají. Těžko bychom hledali lepší důkaz toho, jak nějaká tradice může stmelovat různé generace. „Já myslím, že v dětech tento zážitek zůstane, když za námi přijdou například starší děti, pamatují si, jak jsme třeba chodili o fašanku nebo vynášeli morenu,“ říká Radka Sládečková.

Kromě mateřské školky si zaslouží zmínku ještě všichni ostatní, kteří tvořili ve Veselí fašank. A to například zástupci místní základní umělecké školy, konkrétně skupina harmonikářů a pěvecký sbor X – tet, kteří vystoupili během sobotního dopoledne. Stejně zajímavé bylo vystoupení manželů Smutných, kteří zazpívali několik krásných balad. Ať je takových veselých veselských dnů co nejvíce.

Text a foto: RB

(Na www.ostrozsko.cz se můžete podívat na video, na kterém jsou právě děti, harmonikáři i sbor zachyceni)

Zpravodaj Místní akční skupiny

Horňácko a Ostrožsko

Přehled podpořených projektů

Děni na Ostrožsku a Horňácku

Podnikatelé

Kulturní servis

Členové Místní akční skupiny Horňácko a Ostrožsko.

PŘEDSTAVENÍ PODPOŘENÝCH PROJEKTŮ

V RÁMCI 4. VÝZVY MAS HORŇÁCKO A OSTROŽSKO V RÁMCI OPATŘENÍ IV.1.2. REALIZACE MÍSTNÍ ROZVOJOVÉ STRATEGIE.

Zde je stručný popis podpořených projektů, které se budou realizovat v letošním roce. Pro ty z vás, kteří máte zájem o doposud

podpořené projekty, doporučujeme naše stránky www.leader.ostrozscko.cz. Pod ikonkou Úspěšné projekty naleznete informa-

ce o projektech a u dokončených akcí máte možnost zhlédnout i výsledek.

Máme za sebou další úspěšné kolo příjmu žádostí o dotace. Valná hromada schválila 5 projektů, které poputují k registraci na RO SZIF v Olomouci. Zastoupeny jsou všechny 3 dotační opatření, které jsme ve 4. výzvě vyhlásili. Mezi projekty se rozdělí dotace ve výši 5. 606. 386 Kč.

Předpokládáme, že v dubnu 2010 bude vyhlášena 5. výzva pro podnikatele, neziskové organizace i obce. Více informací naleznete na stránkách www.leader.ostrozscko.cz.

Fiche 1 – Podpora cestovního ruchu – ubytování a sport

Z tohoto dotačního opatření byl podpořen k financování 1 projekt, v celkové výši dotace 999. 051 Kč.

FRANTIŠEK HRUŠKA: Penzion u Hrušky

Struktura ubytovacích kapacit na Hornácku je v současné době vzhledem ke značné diverzifikaci poptávky nevhodná a nedostačující. Cílem projektu je vytvořit potřebné ubytovací kapacity na odpovídající úrovni s možností celoročního provozu. Penzion vznikne stavební úpravou rodinného domu v Malé Vrbce. V I. NP bude z chodby přístup do jednoho z apartmánů se 2 dvoulůžkovými pokoji, kuchyní, koupelnou a WC. Dále se zde umístí úklidová komora se skříní pro úschovu použitého prádla. Přístup do podkroví s druhým apartmánem bude po schodišti u hlavního vchodu. V podkroví bude umístěn apartmán o 3 dvoulůžkových pokojích, kuchyni a hygienickém zařízení. V přízemí domu je hostům k dispozici garáž. Celkem penzion hostům nabídne 2 apartmány s 10 lůžky. K relaxaci přispěje i zahrada za domem. Projekt bude dokončen koncem roku 2010.

Fiche 3 – Občanské vybavení pro děti a mládež

Na občanské vybavení poputuje do obcí dotace ve výši 3. 841. 885 Kč.

OBEC JAVORNÍK: Výstavba víceúčelového hřiště v Javorníku

Obec Javorník tentokrát vsadila na rozvíjení sportovního vyžití. Pro návštěvníky obce, regionu Hornácko, pro místní obyvatele a především pro děti a mládež proběhne rekonstrukce travnatého hřiště na víceúčelové hřiště. Zrekonstruované víceúčelové hřiště se bude nacházet v centru obce v těsné blízkosti základní školy. Víceúčelové hřiště bude přístupné jak pro žáky základní a mateřské školy tak i pro širokou veřejnost. Nové rozměry hřiště budou 15x32m. Jelikož se jedná o multifunkční hřiště, součástí budou hřiště na volejbal, nohejbal, basketbal a dokonce nebude chybět ani tenisový kurt s povrchem z umělého polyuretanového povrchu. Na umělém povrchu budou barevnými čarami vyznačena jednotlivá hřiště. Aby nedocházelo k přelétávání míčů do okolí, je po celém obvodu víceúčelového hřiště navrženo oplocení z dřevěného mantinelu a na obou kratších stranách ještě z ochranné sítě. Vstup na hřiště bude z obou delších stran. U obou

vstupů na hřiště je navržen přístupový chodník ze zámkové dlažby. Pokud vše dobře dopadne a bude přát rekonstrukci počasí, bude nové hřiště dětem odměnou za vysvědčení již letošní velké prázdniny!

TJ LOKOMOTIVA UHERSKÝ OSTROH: Středisko volnočasových aktivit mládeže v Uherském Ostrohu

Pod tímto názvem projektu se skrývá oprava budovy „sokolovny“ v Uherském Ostrohu. Místní obyvatelé určitě vědí, že Sokolovna patří do památkové zóny a na svou opravu akutně čekala několik let. Součástí opravy bude nový systém vytápění, výměna oken, fasáda a nová dřevěná podlaha ve velkém sále. O využití opravené budovy se nikdo nemusí obávat, jelikož se město pyšní spoustou místních sportovních oddílů, a také základní uměleckou školou. Ta do těchto prostor umístí svůj výtvarný obor a využije vzniklé prostory jako zkušebny a učebny. Nově vzniklým oborem je i obor taneční, který bude plně využívat prostor sálu. Dalším uživatelem bude DDM Pastelka, která prostory použije pro zájmové kroužky. Význam projektu spočívá ve vyřešení problému s nedostatkem prostor pro učebny, zkušebny, klubovny a sportovní zázemí pro

mládež a ve zpřístupnění nových prostor pro volnočasové aktivity široké veřejnosti v centru města.

Realizace by měla být dokončena do prosince 2010.

OBEC OSTROŽSKÁ LHOTA: Obnova víceúčelového domu čp. 220 Ostrožská Lhota – 1. etapa

Víceúčelový dům se nachází v centru obce při toku potoka Okluky v těsné blízkosti cyklistické stezky Uh. Ostroh – Hluk. V minulosti byla provedena částečná rekonstrukce části objektu, která však neumožňuje jeho užívání. Bez dalšího zásahu a dokončení navržené obnovy dojde k postupnému chátrání a ke znehodnocení již vložené investice. Obnovou víceúčelovou budovu využijí jako své zázemí členové Českého zahrádkářského svazu, členové Spolku přátel historie a členové skautské družiny - Lvíčata. První etapa řeší realizaci nových prostor pro využití spolkem přátel historie. Součástí činnosti bude i vybudování archeologické expozice. Expozice bude volně přístupná pro občany a stane se cílem a lákadlem pro cyklisty, projíždějící po stezce (Uh. Ostroh – Ostr. Lhota

– Hluk – Dolní Němčí). Dále bude zřízeno zázemí pro tuto činnost, sklad pro zahrádkářský svaz a přístupové zpevněné plochy včetně oplocení. 1. etapa bude dokončena v červnu 2011.

Ve druhé etapě projekt umožní dokončit obnovu prostor pro zahrádkářský svaz, který zde bude moci uskutečňovat svoji svazovou činnost. Občané se mohou těšit na výstavy ovoce a zeleniny, oblíbenou degustaci a ochutnávku vína a destilátů. V opravené budově vznikne i klubovna pro mladé skauty.

Fiche 4 – Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova

Do dotačního opatření Fiche 4 se přihlásil pouze 1 projekt s dotací 765. 450 Kč.

MĚSTO UHERSKÝ OSTROH: Rekonstrukce zvonice na Ostrožském Předměstí

Objekt zvonice se nachází v centrální části města – Ostrožském Předměstí. Na místě dnešní zvonice původně stávala nízká zvonička s umíráčkem. Ta byla v 70. letech 19.

století nastavena, opatřena sloupy, kde byl zavěšen nejstarší zvon z kostela sv. Ondřeje – zvon Ondřej, který oznamoval poledne, večerní klekání, oznámení o úmrtí a o Dušičkách vyzváněl půl hodinu za zemřelé. Dnes už zvon vyzvání pouze umíráček. Zvonice je zapsána v Ústředním seznamu kulturních památek ČR.

V současné době je stav zvonice v havarijním stavu. Velká část omítek je opadlá až na cihlu, omítkové vrstvy jsou oddělené a po celé ploše se nachází velké výdutě. V loňském roce byla provedena sanace vlhkosti základového zdiva včetně systému odvodnění, výměna okenních ráků v nikách a vchodových dveří a obnova střechy.

Nyní je potřeba dokončit restaurátorské práce na uměleckých sgrafitech. Práce spočívá ve zpevnění omítek, upevnění uvolněných omítek, vyčištění původních sgrafit, doplnění chybějících vrstev, překreslení původní kresby, zhotovení kartonů, doplnění vrstev sgrafita, přenesení a rekonstrukce sgraf. kresby, domalování detailů, barevné sjednocení sgrafit a závěrečná fixáž.

Dokončení restaurátorských oprav se předpokládá koncem roku 2010. Projekt přispěje ke zlepšení celkového vzhledu daného místa v centru obce.

Projekt:

ŠKOLY PRO VENKOV DOSTAL ZELENOU!

Název operačního programu: OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost

Název prioritní osy: Počáteční vzdělávání

Název oblasti podpory: Zvyšování kvality ve vzdělávání

Číslo výzvy: 14

Název výzvy: Žádost o finanční podporu z OP VK - IP - oblast podpory 1.1

Předpokl. datum zahájení projektu: 01.04.2010 do 28.02.2013.

Předpokl. rozpočet projektu celkem: 18.491.737 Kč

Předpokl. zdroje financování z ESF 85%: 15.717.976 Kč

Předpokl. zdroje financování ze SR 15%: 2.773.761 Kč

Stručný obsah projektu:

Všeobecným cílem předkládaného projektu je rozvoj znalostí, schopností a dovedností žáků ZŠ v oblasti principů udržitelného rozvoje s důrazem na environmentální oblast prostřednictvím spolupráce škol v různých regionech ČR. Do projektu bude zapojeno 17 škol ve 3 regionech ČR, v rámci kterých byly analyzovány potřeby více propojit učivo ZŠ s místními realitami, tj. potřeba učit se obecným poznatkům (o přírodě, kultuře, historii) na základě poznání nejbližšího okolí žáků. Tím totiž vzniká vztah k místu kde žijí, což je současně velmi efektivní způsob jak u žáků posilovat vnímání principů udržitelného rozvoje. Projekt obsahuje několik klíčových aktivit, které se budou uskutečňovat paralelně ve všech zapojených školách a budou směřovat k vytvoření nejdříve pracovních sešitů pro EVO a následně i Regionální publikace o území zapojených škol. Tyto zásadní aktivity jsou pak doplněny aktivitami, které přinesou vzájemný přenos zkušeností a know-how (projekt. dny, týdny, konference apod.)

Z Jihomoravského a Zlínského kraje jsou do projektu zapojeny tyto základní školy: Ostrožská Nová Ves, Hluk, Uherský Ostroh, Ostrožská Lhota, Blatnice pod Svatým Antonínkem, Kuželov, Velká nad Veličkou, Lipov.

Z Jihočeského kraje jsou zapojeny tyto základní školy: Malonty, Horní Stropnice, Benešov nad Černou, Nové Hradky.

Z Královéhradeckého kraje jsou zapojeny tyto základní školy: Hoříněves, Věstary, Čestice, Lhoty u Potštejna, Choceň.

Klíčové aktivity velkého vzdělávacího projektu pro 17 škol ze tří regionů ČR

1. Zahájení projektu a úvodní konference

Zahájení projektu proběhne na začátku roku 2010 formou tří společných setkání regionálních projektových týmů základních škol MAS Hornácka a Ostrožska, MAS Nad Orlicí a Novohradskou občanskou společností. Každé setkání se uskuteční v jednom z partnerských regionů a v rámci těchto jednotlivých dvoudenních setkání dojde především k představení těch škol z hostitelského regionu, které se budou přímo podílet na řešení školních podprojektů.

Pozitivní dopad na účastníky a nabuzení pozitivní motivace bude velmi důležitým cílem této aktivity.

Aktivita bude významná i z hlediska propagace a publicity projektu.

2. Příprava metodiky a podmínek pro práci školních projektových týmů

Cílem aktivity je metodicky a materiálně připravit jednotlivé školní projektové týmy, tj. celkem 17 týmů. Aktivita bude probíhat individuálně na jednotlivých školách, s tím, že školní manažeři budou komunikovat s dalšími školami v regionu a budou koordinovat realizaci této aktivity.

Metodická příprava bude zaměřena na rozpracování školního podprojektu do jednotlivých realizačních kroků s podrobným harmonogramem.

V rámci této aktivity proběhne materiální vybavení škol pro projekt a proběhne cyklus školení zahrnující tři nosná témata:

- Organizace a metodika projektového vyučování.
- Osvojení ICT kompetencí (zejména fotografování, úprava a zpracování fotografií, grafické programy pro zpracování časopisů, publikací, posterů)
- Environmentální výchova jako průřezové téma a metodika zavádění EVVO o výuky. Témata tohoto cyklu budou zejména přírodovědná, geografická a historická.

Školení budou určena pro všechny projektové pedagogy. Počet dalších pedagogů bude závislý na místě a času konání školení a organizační dostupnosti pro školy. Některá školení budou pořádána i pro zvané pedagogy dalších škol regionu.

3. Projektové aktivity jednotlivých zapojených škol

Tato aktivita bude probíhat individuálně na každé z 17 zapojených škol. Odlišností mezi zapojenými školami bude území, které budou jednotlivé školní projektové týmy zpracovávat. Každá škola bude zpracovávat své spádové území.

Realizace aktivity se skládá z těchto kroků:

1) Sběr informací

V rámci běžné výuky 6. a 7. ročníků bude probíhat získávání znalostí

o přírodním a kulturním bohatství regionu, bude mapován život v zájmovém území, typické vzácné druhy dřevin, chráněné rostliny a živočišné a bude sledován způsob a účinnost jejich ochrany. Budou získávány znalosti o historii regionu, formou např. rodinných pátrání o životě svých prarodičů, pátrání po významných osobnostech, mapování zachovaných zvyků a tradic.

2) Zpracování informací

Pedagog v rámci výuky bude pomáhat žákům s přípravou textů a grafických materiálů (foto, ilustrace, film) pro potřeby finálního výstupu pracovního sešitu regionální učebnice.

3) Medializace

Tento krok bude zahájen předáním vzniklých textů a grafických materiálů skupině, která se bude věnovat medializaci poznatků. Pedagog bude pomáhat žákům s přípravou materiálu pro potřeby finálního výstupu prezentace na CD, internetu a v tištěné formě. Novinářská skupinka pracuje na tvorbě školního časopisu a regionálních pracovních sešitů pro zájmové území dané školy.

4) Aplikace pro cestovní ruch

V rámci tohoto kroku proběhne důkladné mapování cyklistických stezek a turistických tras, mapování historických, přírodních památek a turistických atrakcí v regionu, naplánování turistické nabídky „regionem na kole a pěšky“.

5) Cizojazyčné aplikace

Pedagog pomáhá žákům s přípravou textu pro potřeby finálního výstupu regionálního pracovního sešitu – část turistických zajímavostí v regionu v AJ a NJ.

6) Projektové dny

V rámci této aktivity budou na jednotlivých školách pořádány projektové dny, kdy účastníci budou řešit úkoly obsažené v pracovních sešitech a tak budou testovat zpracované pracovní sešity hostitel.

4. Projektové týdny škol z partnerských regionů

Projektové týdny mají podobný smysl jako projektové dny, ale budou se konat za účelem vzájemného poznání a konfrontace dosažených výsledků mezi regiony. V rámci projektových týdnů dojde k ověření dílčích výstupů pracovních sešitů a jejich aplikace pro šetrný cestovní ruch. Hostitelský region připraví nekolikadenní turisticko- naučný program a bude své hosty provázet za použití pracovních sešitů.

5. Vytvoření společné regionální publikace

Tím, že se spádová území zapojených škol v jednotlivých regionech nepřekrývají, ale na sebe navazují, bude možno vytvořit v rámci této aktivity souborný materiál, publikace o celém zapojeném mikroregionu.

Bude strukturovaná a informace budou sdělovány v pěti graficky odlišných rovinách.

1. Základní informace (větší písmo, stručná sdělení, využitelné i na 1.stupni)
2. Výkladová (delší text předávající informace v souvislostech)
3. Podrobné (menší písmo, pokročilé informace pro žáky vyšších ročníků)
4. Zajímavosti (graficky oddělené objektivně významné informace o výjimečných jevech a událostech)
5. Interaktivní (různé formy vedoucí k aktivnímu zapojení)

Publikace zahrne také demografické informace ze současnosti a bude bohatě fotograficky vybavená. Většina fotografií bude výukového charakteru, budou však podle možností pořízeny v rámci projektu.

Publikace bude koncipována tak, aby pedagog k jejímu užití ve výuce nepotřeboval další speciální znalosti či podklady.

V rámci možností bude publikace zajišťovat koordinaci průřezového vyučování v rámci stávajících předmětů. Jevy, procesy a události na rozmezí dvou a více předmětů bude možné podle publikace vyučo-

vat v kterémkoli z nich. Publikace se bude zabývat celým regionem a následně bude dána k dispozici všem školám v něm. Přípravu publikace bude organizačně a metodicky zajišťovat regionální projektový tým ve spolupráci s pedagogy, školními projektovými týmy.

6. Závěrečná konference

Závěrečná konference proběhne opět v každém partnerském regionu. Její součástí budou žákovské prezentace školních podprojektů, odborný seminář pedagogů o realizaci projektu, metodických poznatků z něj. Součástí konference bude výstava školních časopisů a posterů, výsledků žákovských odborných prací a prací výtvarných. Na konferenci bude představena publikace „Regionální učebnice“. Konferenci doplní doprovodné akce žákovské umělecké činnosti. Konference bude určena pedagogům a žákům zapojeným do projektu, jejich rodičům, odborné veřejnosti, zástupcům obcí a spolupracujících organizací a laické veřejnosti.

Projekt zpracoval: Mgr. Michal Jarolímek

Výzva:

Připravujeme další Výzvu č. 5/2010

k předkládání žádostí o dotaci

z programu Leader

Místní akční skupina MAS Hornácko a Ostrožsko v souladu se Strategickým plánem Leader na období 2007-2013 s názvem „**Návrat ke kořenům lidové kultury služeb a řemesel**“ připravuje 5. výzvu k předkládání žádostí o dotaci na projekty z Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013, osa IV. Leader, opatření IV. 1. 2. Realizace místní rozvojové strategie.

Předpokládané datum vyhlášení výzvy: **1. 4. 2010**

Žádosti budou přijímány od 9.00 do 11.00 a od 13.00 do 15.00, poslední den výzvy do 12.00.

Předpokládané ukončení příjmů žádostí: **13. 5. 2010, 12.00 hod.**

Fiche: 1 Podpora cestovního ruchu - ubytování a sport

Podporované aktivity:

1. Přestavba budovy či její části na malokapacitní ubytovací a stravovací zařízení, včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).
2. Nová výstavba malokapacitního ubytovacího a stravovacího zařízení včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).
3. Rekonstrukce a modernizace objektů pro zřízení půjčoven spor-

tovních potřeb a ploch pro sportovní využití

4. Přestavba nevyužitých objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a plocha pro sportovní využití
5. Nová výstavba objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití

Fiche: 4 Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova

Podporované aktivity:

1. Zpracování studií a programů obnovy, regenerace a využití kulturního dědictví venkova

2. Zpracování programů regenerace památkově chráněných území a plánů péče o krajinné památkové zóny
3. Zmapování kulturního dědictví venkova a s tím související publikační činnost
4. Stavební obnova a zhodnocení kulturního dědictví venkova
5. Stavebně historické průzkumy
6. Výstavba výstavních expozic a muzeí s nabídkou místních kulturních a historických zajímavostí včetně potřebného zařízení a vybavení

Více informací získáte na www.leader.ostrozska.cz

Běží Výzva č. 3/2010

k předkládání projektů do Folklórního fondu MAS Horňácko a Ostrožsko

Místní akční skupina MAS Horňácko a Ostrožsko v rámci realizace SPL Leader s názvem „Návrat ke kořenům lidové kultury služeb a řemesel“ a v souladu s pravidly Folklórního fondu MAS Horňácko a Ostrožsko **vyhláší 3. výzvu** k předkládání žádostí o finanční příspěvek na oblast folklórních a kulturních aktivit, především „**na záchranu lidového tance verbuňk**“.

Datum vyhlášení výzvy: **01. 03. 2010**
Datum ukončení příjmů žádostí: **19. 03. 2010**

Žádosti o finanční příspěvek zasílejte doporučenou poštou na adresu MAS Horňácko a Ostrožsko, o.s., Zámecká 24, 687 24 Uherský Ostroh, informace obdržíte na tel. číslech 572 503 961, 725 762 720 nebo na e-mailové adrese: mas@ostrozska.cz.

Žádost (projekt) a povinné přílohy se předkládají ve třech vyhotoveních (1 originál + 2x kopie). Formulář žádosti o finanční příspěvek je možné stáhnout z webových stránek www.leader.ostrozska.cz.

Zpracovala: Jana Bujáková

Rozdělování dotací z Programu Leader je administrativně náročná práce. Příkladáme fotku z fyzické kontroly z Regionálního odboru Státního intervenčního fondu z Olomouce. Na fotce jsou i kontrolorky Ing. Hana Svobodová a Dagmar Zaoralová, které velmi často vyjíždějí na kontrolu i k našim úspěšným žadatelům.

Proč nechodí po Horňácku na fašanek masky

Jediným regionem na Slovácku, kde nechodí po fašanku masky - maškary je Horňácko Proč tomu tak je a chodí v současnosti jen krojovaní?

Horňácký fašanek se liší od ostatních regionů především v tom, že obchůzky nejsou spojené s průvody masek, ale po vesnicích chodí krojovaná chasa s muzikou.

„Výjimku tvořila v minulosti Nová Lhota, kde se ve fašankových průvodech uplatňovaly i maškary. Pravděpodobně novodobého původu byly v Hrubé Vrbce a v Kuželově tzv. komináře či sáčí, kteří obcházeli domy a prohlíželi komíny, a za to pak byli obdarováni vajíčky nebo penězi. Zvyk zřejmě souvisel se zavedením zdanění komínů v 17. století, kdy obcí pověřené osoby chodili po domech dávku vybírat,“ vysvětluje etnografka ze Slovákckého muzea v Uherském Hradišti a rodačka ze Suchova Olga Floriánová.

„Vysvětlení faktu, proč je pro horňácký fašanek charakteristická obchůzka krojované chasy a ne maškar, zůstává zahaleno rouškou tajemství. Dnes již není možné odhalit, dešifrovat vývojové procesy, které v dávné minulosti vedly k vytvoření fašankové tradice na Horňácku do té podoby, jak ji známe. Původ zvyku průvodu masek, obřadních jídel, obřadního tance sahá do předkřesťanského období a souvisel s prosperitní magií, se snahou zajistit si touto formou dobrou úrodu před začínajícím zemědělským rokem. V současnosti se již tato obsahová funkce vytratila, slavení fašanku nabylo spíše zábavný ráz. „Svůj tradiční charakter si fašanek na Horňácku, přes některé změny a významové posuny, stále zachovává,“ dodává Olga Floriánová.

„Od malička si pamatuji, že vždycky se chodilo od baráku k baráku v kroji a žádné masky nebyly. Údajně dřív nějaké málo byly jako například medvěd, ale co já žiji tak žádné. V žádném případě mi nevědí, že u nás na Horňácku masky a maškary nejsou. Stačí obléct kroj s kabátem či halenou, baranicu na hlavu, šablu do ruky, košík na dary a vyrazit po dědině,“ uzavírá téma slavný primáš Martin Hrbáč.

av

Kuželov provoněla první lidová zabíjačka

Další podařená akce občanského sdružení Tri kameně

Na návsi, před kulturním domem se uskutečnila premiérově první fašanková zabíjačka. V dopoledních hodinách zde přiliš „čumilů“ nepostávalo. Zato pomocníci kolem zručného místního řezníka Martina Pavlinece kmitali jako včelíčky.

Tempo k tomu udal samotný řezník Martin Pavlinec za tónů místního harmonikáře Josefa Bebčáka. Pavlinec „rozporcoval“ stopadesátikilogramového čuníka pověšeného na trojnožce za necelých dvacet minut. K polednu se už mohly podávat první tradiční zabíjačkové pochutiny jako byl ovárek či polévka s „krúpama“. Neformálně vzniklý košt z více jak dvaceti pálenek, přinesených samotnými organizátory nebo dárci v den konání zabíjačky, byl hodně dobrým tahem. A na promaštěný krk, ideálním „splachovadlem,“ zvláště kuželovskou výtečnou slivovicí.

„Udělalí jsme to tak, že nejlepší vzorek si s přidělením bodů a tím ohodnocením vybrali sami návštěvníci. Nebyla zde zřízena žádná komise, subkomise jako tomu bývá na košttech v jiných místech regionu. Tímto způsobem je řešena pravá objektivita a neprobíhají žádné nekalé intriky,“ míní společným názorem obsluhující Jan Janás s Františkem Chovancem (stejným hodnocením probíhá i Košt o krála slovácké klobásky, poznámka autora příspěvku).

Vydařenou gurmanskou premiéru prokreslilo odpolední a večerní muzicírování cimbálovkem primáše Petra Mičky a bratří Kubíků. Pro mnohé přítomné bylo možná určitým překva-

pením, že ne zcela byl zaplněný kulturní dům, ale to vůbec neubralo na příjemné pohodě panující v sále. A navíc ve stejném termínu probíhala pod horou Javořinou na Vápenkách zatím daleko většinou zabíjačka spojená s velkým koštem destilátů.

„Myšlenka na pořádání fašankové zabíjačky vznikla z vymyšlení toho, jak oživit Kuželov. Zabíjačka k obci samozřejmě patří, jen ten termín a její veřejné pořádání je novou věcí,“ říká jeden z místních, Jiří Welszar, z pořádajícího občanského sdružení Tri kameně.

„V Kuželově se zabíjelo v rodinách většinou v období zimy, samozřejmě a v minulosti to bývala událost. Při večerní karmině se setkala celá rodina a při různém vyprávění, zpívání byla nastolena úžasná atmosféra. Mám ji stále před sebou, jako tehdy, když jsem byl malý šohaj chodící do školy. U nás doma pořád zabíjíme prase, a jak sem už říkal, záleží na tom, aby se sešla hlavně rodina, která u toho žije. A taky potom z prasátka chutnají ty lahodné produkty, jako je jitrnička, jelítka, tlačanky, paštiky

atd. Myslím, že pořád to má význam, tradici,“ doplňuje bývalý porevoluční kuželovský starosta Matěj Kostelanský. *„U nás na severu už zabíjačky takové nejsou. Maso si většinou lidé už koupí hotové nebo se to odehrává na statku, kde jim to řezník udělá a ani k tomu nejdou. Rozhodně je to tady pěknější,“* posuzuje návštěvník Petr Václavík z Albrechtic u Těšína, třímající v rukách vnučku dcery „usazené“ v Kuželově.

„Dneska na dědinách už prase moc lidí nechovají a není už proto ani tolik zabíjaček. Za rok jich udělám tak kolem desítky a bývalo jich mnohem,

mnohem víc,“ bilancuje se sekáčkem v ruce nejvíce povolovaný člověk u dění, místní řezník Martin Pavlinec.

„Taky bych rád poukázal na to, že jednou z hlavních činností našeho sdružení není organizování této vepřové ochutnávky, ale

především zachování čistých studánek v této oblasti jako zdrojů pramenité vody pro obdávatele naší krajiny. Taky ale zajišťovat akce, které by se mohly stát studánkami či pramínky, jimiž bude vyvěrat na veřejnost naše historie a kultura,“ dodává kulturní kuželovský aktivista Jiří Welszar.

Text a foto: Antonín Vrba

BÍLÁ KNIHA ČERNÁ KNIHA

Navštívili jsme zajímavou výstavu v zámecké galerii v Uherském Ostrohu. Je o dvou knihách, z nichž jen jedna je napsaná. Co se stalo s tou druhou? Pojďte se s námi na ni podívat a především se seznámit s jejími autory. Jsou to režisér a scénárista Roman Švejda a fotograf a kameraman Jan Horáček.

Fotograf Jan Horáček (na snímku vlevo) a režisér, scénárista i keramik v jedné osobě Roman Švejda drží fotky z cesty, kdy takzvaně napsali děj do knihy jinak než slovy. Fotografie na plechových deskách jsou Jana Horáčka a takovou skládačku z nich vyrobil Roman Švejda

Nápad Romana Švejdy neměl daleko k uskutečnění. Vepsat do knihy její příběh, ale jinak než slovy. Rozumíte tomu? Tak tedy od začátku. Nejprve si nechal svázat dvě čisté bílé knihy. Tu jednu pak sbalil do batohu a vzal ji na „výlet“.

Cesta vedla z Uherského Ostrohu do Strážnice a trvala dva dny. Kniha se tak například octla v blátě, v kaluži, stala se kusem dlažby, jedlo se na jejich čistých bílých stránkách... „Takhle jsme tu knihu likvidovali, ale tím jsme do ní vpisovali příběh. Jinak než slovem či písmem. Po těch dvou dnech nám vznikl velice krásný objekt - zdevastovaná kniha plná „životních ran,“ říká Roman Švejda. Výstava má proto záměrně podtitulek devastace krásy a krásy devastace. „Devastace té krásné čisté bílé knížky, ale zároveň krásy devastace, protože to, co devas-

tací vzniklo, nese vlastnosti krásy“, vysvětluje autor.

Spoustu fotografií z tohoto putování pořídil fotograf Jan Horáček. Oba se znají už ze studií na zlínské filmové škole. Jan Horáček se stal kameramanem, Roman Švejda režisérem. Od té doby spolupracují a je znát, že je to spolu baví. Vidět stejně jako na fotce oba dva pohromadě ale není příliš časté, setkávají se jen několikrát do roka, protože Jan Horáček žije v Čechách a občas jezdí fotit do ciziny.

Roman Švejda pochází z Ostravy, když ale studoval ve Zlíně, velmi si tento kraj oblíbil. Když se s přítelkyní Renatou rozhodoval, kde si koupí domek, bylo Slovácko jasnou volbou. V Uherském Ostrohu, kde se žije výrobou keramiky, jsou už deset let. Kdybyste je poznali, viděli byste, jak se snaží dělat v Ostrohu mnoho zajímavého. Oba se tu cítí být opravdu „doma“.

Rádi vás zveme do zámecké galerie v Uherském Ostrohu, kde si výstavu Bílá kniha černá kniha můžete prohlédnout až do 31. března. Kromě toho si můžete prohlédnout Horáčkovy fotografie pro obálky knih vydané v nakladatelství Dauphin.

Text a foto: Zuzana Lipárová

Zimní mánie na bruslích ovládla

I v nejnvýše položené obci Hornácka Nové Lhotě (nadmořská výška 500 m, kde nyní žije kolem 690 obyvatel, se začíná postupně vedle zaužívaného fotbalu, kopající se v okresních třídách už několik let, „zelenat“ i dalším sportovním aktivitám určeným širším vrstvám. Taky je chválné, že těsně před sezonou byl poprvé v historii obce založen fotbal dětský. A na to, že jsou nováčky, si v soutěži mládežníci nevedou zrovna špatně.

V zimě celá obec ožila doslova mánií s velké ledové plochy, která premiérově vyrostla na novém hřišti před budovou bývalé staré školy měnící se v moderní centrum volného času. Za volného vstupu bylo hojně navštěvováno všemi věkovými kategoriemi od rána, do pozdního večera při umělém osvětlení. „Občané tak nemusí zájezdit do Uherského Ostrohu nebo Uherského Brodu. Velký

dík patří především aktivním dobrovolníkům - Janu Štipčákovi, Antonínu Štuchali, Ladislavu Vavrekovi, Jaroslavu Kazíkovi a mnoha dalším - kteří trávili dlouhé hodiny kropením kluziště a přípravou ledové plochy pro ostatní spoluobčany,“ chválí novolhotský starosta Antonín Okénka. „Vybudovat tady kluziště byl ohromný nápad, protože děti nemusí sedět jen u počítačů. Když jsme začínali, tak bruslit neuměl nikdo. Děti byly dvě, které si donesly brusle, jedny staré a druhé měla žákyně po mamince. Dnes už bruslí celá třída a skoro všichni mají nové brusle,“ říká nadšená učitelka na prvním stupni základní školy Šárka Hlahůlková, dojíždějící vyučovat na Novou Lhotu z Velké nad Veličkou. „Těším se už na jaro, kdy si tady zahrají s kamarády florbal nebo basketbal,“ doplňuje čiperně žák druhé třídy Lukáš Lukšík. Na udržovaném ledě se otáčel jako zkušný krasobruslař.

Keramický kroužek v Blatnici

Občas se nám může zdát, že se toho kolem nás příliš neděje, ale jak jsem se mnohokrát na svých cestách přesvědčila, děje se toho tolik, že to nemůžeme stihnout. Mezi námi jsou naštěstí lidé, kteří dokáží svůj volný čas strávit tím, že naučí druhé něčemu novému. O tom, že jednou v Blatnici bude paní Božena Hanáková vést keramický kroužek netušila ještě před čtyřmi roky. Nakonec zbyl k uskutečnění jen krůček a dnes její kurz navštěvuje stále více žen s dětmi. Bylo by zbytečné psát kolik krásných a především originálních výrobků už v malé zastrčené místnosti na konci chodby v prostorách místní školy vzniklo.

„Zdávalo se mi, že pec je tady ve škole málo využita,“ řekla paní Hanáková o tom, jak vlastně vznikl nápad o keramickém kroužku. A tak, když se některé maminky začaly vyptávat na odpolední kurz keramiky bylo rozhodnuto. Paní Hanáková si udělala sama několik základních kurzů keramiky a do kurzu hned začalo chodit kolem patnácti maminek nebo babiček s dětmi. Nejvíce se ale naučil především tím, že si podle šablon sama vyráběla.

Paní Božena Hanáková přivedla ke keramice v Blatnici několik žen. Podle nich je výborné, že využijí čas s dětmi a k tomu si něco vyrobí.

„Mě se strašně líbí, když tady ještě děcka ani nezačali pracovat, ale už ví, pro koho vyrábí. Vloží do toho kus srdce, protože je vidět, jak si na tom dávají záležet a zvláště, když ví komu to dají. To je moc pěkné,“ chválí své „žáky“.

Scházejí se vždy v lednu a v únoru každý čtvrtek v místnosti určené dílničkám pro děti v budově Základní školy v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Paní Hanáková je tu učitelkou na prvním stupni. „Už mám plné skříně vlastních výrobků, ale když jdu třeba do obchodu a vidím něco nového už si to maluju, proto mám u sebe pořád tužku a papír. Můj muž už z toho má také hlavu jako balon, ale když někde něco vidí hned mě volá: „tam měli pěkný výrobek, běž se na něj podívat.“ Práci to dá, ale baví mě to, tak mi to nevadí,“ říká s úsměvem.

Jen doplním, že keramice se věnují také děti základní školy v rámci výtvarné výchovy. Všem zájemcům o keramiku i paní Hanákové přeje pevné nervy při dalším tvoření a vypalování.

Text a foto: Zuzana Lipárová

víceúčelové hřiště v Nové Lhotě

„Za všechno může v dobrém slova smyslu náš současný starosta Antonín Okénka. Buduje tady oproti jeho bývalým předchůdcům o sto šest a nezapomíná ani na sportovní vyžití v obci. Jsem ráda, že na nové kluziště chodí denně bruslit s pravidelností nejen děti, ale i dospělí,“ slyším při zaznamenávání této reportáže chválu na mladého cílevědomého starostu z úst obyvatelky Jiřiny Lukšíkové sledující z chodníku ruch na ledě.

„Iniciativa vzešla především z řad občanů, pro které v Nové Lhotě chybělo místo k aktivnímu trávení volného času a sportu,“ vzpomíná Antonín Okénka. Myšlenka vzniku hřiště byla výsledkem ankety, která v obci proběhla v roce 2007. „Každý občan měl tehdy možnost sestavit žebříček priorit, co všechno by bylo dobré v obci vybudovat. Výsledkem bylo nejprve zřídit víceúčelové hřiště, dětské

hřiště, kanalizace a provést opravu cesty na Horním konci, dobudovat lyžařský areál, vyřadit majetkových vztahů k pozemkům

Po letošním dokončení areálu čeká na místní

obyvatele bohaté sportovní a kulturní vyžití při společných akcích pořádaných s partnerskými obcemi ze Slovenska - Kočovce a městem Brezová pod Bradlom. „Mládež se může těšit například na streetball, Openday, partnerský Mezinárodní den dětí, discomaraton, prázdninový MIX. V zimních měsících zase na sněhulácké sympozium, vánoční tvořivé dílny a mnoho dalšího vyžití ve volném čase. Součástí stavebních úprav je oprava fasády budovy centra volného času a výměna oken. Poté dojde k úpravě parčíku s množstvím původních dřevin, laviček a odpadkového koše. Pro děti bude vybudováno indiánské teepee, shrnuje nastávající sportovní aktivity a budovatelské záměry po zimním období první muž Nové Lhoty Antonín Okénka.

Text a foto: Antonín Vrba

...a budou se dívat přes hranice k sousedům z výšky

Nad „Javornýčkem“ otevřeli první rozhlednu na Hornácku...

Možná, že se to někomu bude zdát divné, proč je tato nová dvacetimetrová stavba vybudovaná v okolí vyšších kopců, ale je to tak. Nikdo ji už bourat a ani na nové místo určitě stěhovat nebude. Svou výškou a upozorňujícím nezvyklým designem je nepřehlédnutelná především z hlavního silničního tahu vedoucího od Velké nad Veličkou na Slovensko. Přesto, že má tato stavba určitá viditelná negativa, stavitelé a samotný provozovatel obec Javorník si od této „rarity“ poměrně hodně slibují v souvislosti s její možnou návštěvností hlavně od pěších turistů a cykloturistů, křižující stezky obou států, ale i případnou zastávkou školních zájezdů.

Turistická rozhledna vyrostla v minulém roce díky projektu pro spolufinancování realizace staveb tří turistických rozhleden v rámci programu přeshraniční spolupráce Slovenská republika - Česká republika 2007-2013. Byl vytvořen úspěšný projekt, který byl z 85 % financovaný ze strukturálních fondů Evropské unie z Evropského fondu pro regionální rozvoj.

„Stavba stála kolem milionu šest set padesát tisíc korun. Javorník přispěl na realizaci částkou sto tisíc. Naše vzájemná spolupráce s městem Myjava je na velmi dobré úrovni. Necht' je to už tato příkladná stavba rozhledny, anebo loňská oslava osmdesátého výročí založení železnice vedoucí přes naši obec,“ pochvaluje si slovenského partnera starosta Javorníka Jan Hozák.

Vedle různých kulturně společenských událostí vyzvedl i spolupráci po stránce sportovní. „Upozornuji, že tato turistická rozhledna není výdělečným subjektem a bude sloužit turistům a školákům. Prostor ale ještě není hotový. Zbývá dodělat příjezdovou cestu pro automobilisty, včetně parkoviště s patřičným informačním panelem s přístřeškem a odpočívadlem. Na samotné rozhledně bude třeba po odcházející zimě obnovit nátery, umístit a zakopat nezbytný hromosvod a v průběhu jara by mělo být všechno hotovo,“ dodal 22. února při slavnostním „zviditelnění“ nového objektu mezi hosty Jan Hozák.

„Myjava tvoří mnoho přeshraničních projektů v rámci mezinárodní spolupráce. Jsme velmi rádi, že jsme dostali možnost spolupráce právě s obcí Javorník, která je k našemu okresu Myjava nejbližší a hraničí s obcí

Vrbovce. Na svět jsme dali projekt s názvem „Podívejme se přes hranice z výšky“. Poslouží k tomu tři rozhledny. Jedna je tady v Javorníku, zbývající dvě na Slovensku - na kopci Polana u Brestovca a na Myjavě v městské části Turá Lúka. Takže budeme se dívat přes hranice z výšky a budeme se dívat s přátelstvím a láskou jeden na druhého,“ prohlásila stále se usmívající Emília Maňáčková, zástupkyně primátora města Myjavy.

„Líbí se mi nádherný výhled na mou rodnou obec,“ zhodnotila stručně svůj pohled na Velkou nad Veličkou v nevlídném větrném počasí účastnice slavnostního otevření, ředitelka základní školy v Javorníku Jarmila Vávrová. Spěchala z vyhlídky rychle dolů jako ostatní pozvaní hosté, už směřující do vyhlášené rekreační oblasti za Javorníkem - Filipovského údolí a především vytopeného Hotelu Filipov na připravené občerstvení.

Turistickou rozhlednu najdete v nádherném prostředí Bílých Karpat u obce Javorník a její základy jsou vybudovány v nadmořské výšce 360 metrů. Nosná dřevěná konstrukce je upevněna do betonové patky a zajištěna ocelovými lany. Vyhlídková plošina je ve výšce cca 378m n/m, ze které jsou vidět vrcholky Bílých Karpat a Chřibů. Východním směrem se nachází Velká Javořina (970m) a nejvyšší kopec Jihomoravského kraje Čupec (819m). Jižním směrem kopce Výzkum (631m), Machová (578m) a Ostrý vrch (502m). Západním směrem Žalostinná (621m) a Kobyla (584m) a historický větrný mlýn nad Kuželovem. Na sever je možno dohlédnout do sousední obce Velké nad Veličkou a když je příznivá viditelnost, tak je vidět silueta hradu Buchlov. Z vlakové zastávky Javorník je rozhledna vzdálená cca 500 metrů z autobusového nádraží cca 1500 metrů.

Text a foto: Antonín Vrba

(Část informačně-technického příspěvku tvoří materiál z propagačního materiálu turistické rozhledny)

Folkloristi z Veličky píší o fašanku

Fašankové dny ve Velké nad Veličkou mají už léta pevné místo v kulturním kalendáři obce. Dosud se stále zachovává tradiční harmonogram, sobotní beseda u cimbálu, nedělní a pondělní fašankové obchůzky a úterní symbolické pochovávání basy. Protože k fašankové besedě u cimbálu na Hornácku neodmyslitelně patří slivovice a dobré jídlo, v letošním roce jsme k obvyklé taneční zábavě připojili velkolepou degustační akci uspořádanou Klubem hornácké slivovice a ochutnávku vybraných specialit z hornáckého jídelníčku, které v restauraci kulturního domu připravil V. Vaněk.

Zpětně musíme říct, že naše prvotní obavy, jak toto netradiční spojení folkloristů a koštěřů přijme veřejnost, se rozptýlily hned na začátku sobotního večera. Jsme velice rádi, že ohlasy diváků domácích i přespolních byly v drtivé většině kladné, nespokojení snad mohli být jen ti, kteří přišli pozdě a v přeplněném sále nemohli najít volné místo k sezení, či ti, kteří byli před svítáním, po ukončení programu, unavenými organizátory ze sálu „vykázáni“. Zaznamenali jsme též jednu kuriózní výtku, že „na parketě je tolik lidí, že není kam stápnout, leda na cizí nohu“. Dotyčnému jsme na místě slíbili, že se pokusíme v příštích letech s tímto problémem něco udělat a kulturní dům zrekonstruujeme, nebo „nafúkeme“.

K dobré pohodě přispělo nejen vystoupení stovky účinkujících – domácích pěveckých sborů, tanečníků z Veličanky a Veličky, CM Martina Hrbáče, mladé CM s primášem R. Sokolem a strážnického soboru Žerotín, ale i téměř čtyři stovky vzorků ovocných destilátů z Hornácka, Slovácka i Slovenska. Destiláty hodnotilo 36 degustátorů ve 12 komisích. Z každé komise dva nejlepší vzorky postoupily do finálového kola a z nich bylo vybráno 5 nejlepších. Degustátoři měli nelehkou úlohu, protože úroveň všech vystavovaných vzorků byla velmi vysoká. Mezi vystavenými vzorky byly kromě tradiční slivovice zastoupeny i ostatní destiláty. Pomyslnou palmu vítězství si na Slovensko odvezl Peter Cišemer z Chropova,

ostatní medaile zůstaly doma na Hornácku. Kdo nestihl ochutnat všechny vzorky, které si ve výstavním katalogu zatrhl, mohl v degustaci pokračovat v úterý při pochovávání basy. Hosté byli velmi spokojeni nejen s kvalitou vystavovaných destilátů, ale i s vybranými specialitami teplé i studené hornácké kuchyně.

Úterní pochovávání basy?

Úterní pochovávání basy je již několik let poznamenáno slabší diváckou účastí. Debat o otázce proč tomu tak je, bylo v minulosti nesčetně. Je to způsobeno tím, že veřejnost i sami folkloristé mnohdy musí zvažovat důvody pracovní, rodinné, zdravotní či jiné, které jim brání v tom, aby se pochovávání zúčastnili. Velkou roli hraje také fakt, že velický divák je náročný a během celého roku má mnoho příležitostí navštívit folklorní akce, takže po sobotní besedě u cimbálu, koštu slivovice a dvoudenní fašankové obchůzce už raději relaxuje. Mohlo by se zdát, že tato skutečnost je pro nás spíše demotivující, ale opak je pravdou. Je to pro nás výzva k obohacení úterního programu a přilákání diváků.

Následující postní období nabádá ke střídmosti a rozjímání. Snad nám nahoře bude odpuštěno, že místo přehodnocování vlastních hříchů již sprádáme plány, jak my, aktivní udržovatelé hornáckých tradic všeho druhu, ozvláštíme ten příští fašanek, aby si na své přišel jak domácí divák, který fašanek považuje za přirozenou část kalendářního cyklu - tudíž nic zvláštního, tak i přespolní host, který návštěvu Hornácka vnímá jako kulturní svátek a fašanek chápe jako vzácnou možnost okusit něco z obrovského hmotného i nehmotného bohatství, které nám zanechaly minulé generace.

Motivuje nás k tomu především společný cíl - podporovat kulturní život v obci a udržovat folklorní tradice regionu, mezi něž bezesporu patří jak lidové obyčeje, tance a písně, tak umění připravit kvalitní destilát z modrého ovoce, který je odjakživa neoddělitelně spjatý se životem na Hornácku.

Na přípravě letošního fašanku se podíleli Folklorní soubor Velička, Klub hornácké slivovice, obec Velká nad Veličkou a fašankáře z řad hornáckých muzikantů, zpěváků a tanečníků.

FS Velička a Klub hornácké slivovice

Podnikání:

Zakázek má německá firma dost

Někteří Blatničané šanci nevyužili, tvrdí ředitel Michal Pospíšil

Kdybychom se podrobně podívali na firmy v obcích našeho Ostrožska a Hornácka, došlo by nám, jak moc jejich podnikání a následné fungování hýbe životy lidí, kteří v nich žijí. A o to víc v době, kdy svět sužuje ekonomická krize. Místní média nás stále častěji informují o tom, že další lidé přišli o práci. Je proto pochopitelné, že je dobrá zpráva, když se firma rozrůstá. Po čase jsme navštívili původem německou firmu Siempelkamp, která od roku 2008 podniká v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Postavila totiž novou administrativní budovu, přijímá nové zaměstnance a plánuje výstavbu druhé výrobní haly.

Novou práci tu našlo asi patnáct mužů především do výroby v oboru zámečnictví, svářeči a montážníci. Sečteno dohromady je to šedesát lidí. Ačkoliv se to zdá jako „hrstka“, je dobré, že aspoň tito nemusí chodit na pravidelné návštěvy úřadu práce.

„Měl jsem v úmyslu mít tady co nejvíc Blatničanů, ale s některými se nám nezadařilo. Některým jsme dali šanci, ale nevyužili toho,“ tvrdí ředitel Michal Pospíšil (na snímku před bunkrem vyrobeným v loňském roce).

Zakázky má firma z Běloruska, Ukrajiny a Ruska. Jednu obrovskou zakázku, což byl skoro třicetitunový „bunker“, už firma na východ vyslala. „Určitě nám nehrozí, že bychom během roku přišli o práci. Se zakázkami jsme vykrytí do konce tohoto roku,“ říká. A nebojí se ani toho, co přijde po něm. „Nyní už řeším s projektanty stavbu nové výrobní haly, která bude asi stejně velká jako tato. Stavba by mohla začít příští rok na jaře,“ dodává. Do ní pak budou hledat dalších padesát lidí z různých oborů.

Letos v dubnu a květnu by měl z blatnické továrny odjet další bunker. Tyto bunkry jsou součástí výrobních linek zpracujících dřevotřísku na dřevěné desky. Velké zásluhy na splnění úkolu a bezproblémovém vývozu má mladý Richard Šmahaj z Blatnice (na snímku), který se stará o sklad a expedici.

„Na konci celého projektu je zhruba 50 mašin, bunker, který je největší a pak dopravníky. Dopředu musím plánovat, jak se musí dopravník montovat, kolik jej poveze kamionů a to musí dělníci vědět dva měsíce

ce dopředu,“ vysvětlil mi Ríša Šmahaj a dodává: „Mně „projde“ rukama každá mašina. Je to hodně zodpovědné a náročné. Už jsem si zvykl, ale ze začátku se mi spalo špatně.“

V Siempelkampu CZ pracuje od samého začátku. Než nastoupil odskočil si na čas do Irska, pak pracoval jako montážník oken a jezdil po celé republice. „Je to pro mě velká výhoda, že mám práci tam, kde bydlím a nemusím nikam dojíždět,“ přiznává.

Text a foto: Zuzana Lipárová

- Firma Siempelkamp CZ začala svůj závod stavět v květnu 2008 a v prosinci téhož roku spustila provoz.
- Mateřská firma v Německu má 68% světového trhu v této oblasti výroby, což je docela dominantní. Je známá především svou kvalitou
- Majitelé jsou prý velmi dobří obchodníci, což má na podnikání velký vliv
- Ředitelem v Blatnici je pan Michal Pospíšil, který sem denně dojíždí z Brna
- Firma Siempelkamp CZ zaměstnává 60 lidí

Josef Sečkař se synem Janem z Lipova vedou firmy a zároveň chovají vysokou zvěř

Po prvotních pomluvách, udáních se situace uklidnila a nyní obory se zvířaty přitahují nejen děti, ale i dospělé.

S chovatelstvím lesní zvěře u různých samot, silnicí nebo na okraji obcí či měst jsme se mohli před rokem 1989 setkat nejbližte tak v sousedním Rakousku. Dnes už se takové chovatelství rozmáhá i na několika místech u nás. A vězte, že působí hodně příjemným dojmem, když necháte klíčky od auta doma a vyjete si pěšky nebo se projedete na kole, kolem zahrady plné vysoké lesní zvěře.

Jedním z takových míst je - po levé straně při vjezdu od Louky do Velké nad Veličkou - i místo u budovy rodinné firmy Pružinárny Josefa Sečkaře seniora, kde vyrábí široký sortiment pružin a golfové trenažery. A tady je i firma, zabývající se lesnictvím a zpracováním veškerého dřeva majitele Jana Sečkaře juniora.

Otec se synem dojíždějí denně do Velké pět kilometrů z Lipova za prací i velkým potěšením, jak shodně prohlašují, za jejich určitým relaxem.

Z jedné strany se pasou daňci za vyhrazeným prostorem, v druhém oplocení, sousedícím s pozemkem ekostatku, kde pobíhají koně, se na vás dívají mufloni. Jak těžké byly například začátky prosadit v té době u úřednického šimla zvěř, která spíš patří do lesů a přírody, než k frekventované silnici, jsem si na konci února

po předcházejících několika domluvách přece jen povykládal s oběma starostlivými chovateli. V jednu dobu jsem si dokonce myslel, že kvůli velkému pracovnímu vyčerpání Josefa Sečkaře (na důchodce ve dvaasedmdesáti letech má úžasnou vitalitu a chuť stále pracovat) ani k našemu rozhovoru nedojde.

„V roce 1996 jsme za restituce získali tyto prostory a začali jsme uvažovat, co s okolím. Byly tu nevyužité plochy, a hlavně travnaté prostory jsme museli udržovat tak, aby to nebylo v takovém stavu, jako když jsme tady začínali. Zprvu jsme sekali sekačkou, sušili seno, ale nastala otázka kam s ním, co s trávou, jak ji zlikvidovat, využít? První nápad byl takový, že sem zřídíme nějaká zvířata, ať už by to bylo cokoliv krotkého nebo více méně použitelného kolem firmy na vypásání. Rozhodli jsme se pro muflony, které jsme získali jako mláďata ze zoologické zahrady v Lešné. Postupně po zřízení oplocení vznikla taková malá obůrka“, vzpomíná na začátky Josef Sečkař.

„Muflonům se při důsledné péči a daným podmínkám začalo dařit. Množili se a samozřejmě byl zájem o koupě těchto přírůstků mezi podobnými chovateli. Za nějaký čas jsme do stejného záměru použili druhou větší plochu, kterou jsme neměli využítou. Na té jsme začali chovat daňky přibližně v roce 2000,“ říká s výbornou výřečností a pamětí starší chovatel. Začátky tehdy byly hodně těžké a našlo se hned několik závistivců, pomlouvačů, kteří

posílali na patřičné orgány různá udání.

„V té době u nás v republice povolení k takovému způsobu chování zvěře nebylo a bylo to zakázáno. Možný byl chov jedině v zoologických zahradách, ale soukromníci nesměli. Výjimku tvořily státní lesy, co měly obory různě po republice, a kde se chovala ať už vysoká anebo černá zvěř. Na začátku byly problémy značné, protože byla podmínka povolení tohoto chovu veterinární správou. Zákony byly neurčité a kategorie zařazení chovu obtížná. Nakonec jsme dostali povolení k chovu nebezpečné zvěře. To byl první problém, na který jsme narazili. I přesto se lidé dále zajímali, jestli je to legální nebo nelegální a jestli to není trápení zvířat. Po určitých peripetiích se nám to nakonec přece jen podařilo zlegalizovat, takže teď s tím žádný problém není,“ doplňuje Sečkař senior.

Společně se synem se oba shodují, že je to pro ně dobrý pocit, mít živou přírodu denně kolem sebe. Oba mají radost, že i přes frekventované prostředí se zvířatům daří. Spousta lidí z okolí se chodí se zájmem dívat na zvěř, kterou ve volné přírodě sotva zahlédnou a nemusí kvůli tomu jezdit do zoologických zahrad. Není výjimkou, že zde staví auta s dětmi a hlavně o prázdninách spousta lidí chodí i blízko ohrad.

„Námi chovaná vysoká zvěř si už zvykla na to okolí, a proto mohou zájemci přicházet až téměř k plotu. Je to naše určité hobby, ale slouží to i k účelům, že nám to dělá pěkného pomocníka v udržování okolí firmy. Na začátku jsme chovali muflončata - tři ovečky a beránka,“ doplňuje čtyřicetiletý Jan Sečkař.

Jeho otec, bývalý myslivec MS Kamenica Lipov, v roce 2001 skončil ve sdružení z důvodu práce kolem firmy a přenechání aktivit mladým členům sdružení. Nebylo prý tolik času na myslivecké vyžití. A jaké mají první pocity, když přijíždí každý dennodenně k pracovišti?

„Pochopitelně, že když dojíždím do práce, tak se nejprve dívám, zda je všechno se zvířaty v pořádku. Jinak práci s chovem musí člověk nějak skloubit dohromady. Během léta si najdou pastvu sami, akorát jim musíme zajistit dostatek pitné vody. Pro zimní období už musíme nachystat dostatečné množství krmiva. Naštěstí máme v areálu tolik travnatých ploch, že zajistíme suché krmivo i na zimu. A samozřejmě je třeba mít k tomu i nějaké to jádro-oves,

dokončení ze strany 45

ječmen, kukuřici. Ke zvěři v podstatě chodím jednou za dva dny,“ vypráví o největších povinnostech chovatele zvěře Jan Sečkař.

Doplňuje, že tento chov je pod stálým dohledem státní veterinární správy, aby se lidé nedomnívali, že o zvířata není postaráno. „Veterinární správa nás pravidelně kontroluje, objíždí tyto chovy. Nenašli tady doposud žádné nedostatky a vždy bylo vše bez problémů. Spousta lidí se domnívá, že nové přírůstky jdou na maso. Není tomu tak, zatím veškeré přírůstky byly dané jiným zájemcům zase na osvěžení krve těchto chovů,“ konstatuje Jan Sečkař. V současné době jim běhá v oplocenkách pět kusů muflonů a deset kusů daňků.

Po dobu mé návštěvy sledoval s velkým zájmem vyprávění dědečka a otce nejmladšího zástupce Sečkařových, teprve jedenáctiletý Jenda Sečkař. „Já už mám vztah k zvířatům od malička, takže mě to hrozně baví. Chci být později myslivcem jako můj tatka. Doma chovám papoušky, králíky, okrasné slepice a morčata a mám přímo ideální podmínky od rodičů k této činnosti. A možná, že to tady někdy převezmu,“ ukončuje sympatickými slovy reportáž samotný klouček. A na otázku, čím by chtěl být až bude velký, odpověděl bez váhání: „Zvěrolékařem.“

Kéž by mu jeho přání vydržela až do let, kdy bude mít zodpovědnost dospělého chlapa.

Text a foto: Antonín Vrba

Lhotské Centrum Otevřená škola

Jak jsme luštili křížovky

V Centru Otevřená škola v Ostrožské Lhotě se opět luštily křížovky. V dětské kategorii se soutěže zúčastnila Monika Valčuhová, která zálibu v křížovkách zdědila po babičce Marii Valčuhové. Soutěžící obdrželi 3 křížovky – 2 klasické a jednu obrazovou. Obrazová křížovka dala soutěžícím hodně zabrat. Jelikož ve stanoveném čase odevzdala křížovky jen nejmladší účastnice Monika, která luštila křížovky přiměřené svému věku, byla soutěž po 60 minutách ukončena. Paní Marie Valčuhová se umístila na prvním místě, ale ceny obdrželi všichni soutěžící – samozřejmě křížovky, aby mohli trénovat do další soutěže, kterou za rok zase připravíme. všechny vás srdečně zveme.

Pozvánka na soutěž - řešíme SUDOKU

Centrum Otevřená škola pořádá v pátek **19.3. 2010 v 18.00 hod.** soutěž „Řešíme SUDOKU“. Soutěž se uskuteční v Centru Otevřená škola v Ostrožské Lhotě. COŠ sídlí v podkroví Základní školy v Ostrožské Lhotě. Přihlásit do soutěže se můžete u paní Aleny Kapustové v knihovně ve výpůjční době. Půjčovni době knihovny je následující : středa, pátek od 17.00 hod – 20.00 hod, sobota od 14.00 hod do 17.00 hod., nebo u Evy Zajicové na tel. Čísle 777 598983.

Velikonoční výstava

Centrum Otevřená škola zve na tradiční Velikonoční výstavu, která se uskuteční v COŠ v Ostrožské Lhotě dne 4. a 5. dubna 2010. Můžete obdivovat fotografie přírody Ing. Antonína Poláka z Traplic a dřevorezby pana Ladislava Pavlase z Uherského Ostrohu. Výstava bude otevřena v neděli i pondělí od 9.00 do 11.30 hod a od 13.00 do 17.00 hod.

Centrum Otevřená škola pořádá Slet čarodějnic

Stejně jak v letech minulých aj letos sa 30. dubna uskuteční Mezinárodní slet čarodějnic. Vzhledem k tomu, že sa naše čarodějnické řemeslo vytrácá, zveme čarodějnice ne jenom z Ostrožské Lhoty, ale aj ze širokého dalekého okolí. Nechajte doma starosti, oblečte sa do nedělních hader, oprašte metlu od kuřinců, učešte si chlupy na aspoň 50 roků neumytých hlavičkách a doleťte na fotbalové hřiště do Ostrožské Lhoty. Náš slet zahájíme v 17.00 hod Čarodějnicků hymnů – Ani sem si nemyslela, že su taká krásná a potom budeme sůtěžit a také si možem „zazumovat“.

Za čarodějnický výbor zve čestná předsedkyňa - čarodějnica Eva Zajicová

Mladé Hornácko klepe na dveře

Ve Velké nad Veličkou na kulturním domě (16.-18.dubna) a v Lipově (17.dubna) na sokolovně se uskuteční nejstarší a nejvíce obsazený účinkujícími dětmi 38. ročník folklorního festivalu Mladé Hornácko. V každoročním čistém regionálním zaměření scénáře zde mají v archivu přehlídky pořadatelé z Masarykovy základní školy ve Velké a z lipovské základní školy Jaromíra Hlubíka zaznamenány úctyhodné počty krojovaných dětí přesahujících přes tři stovky. „Jaký bude letošní počet se dozvíme tak pět dnů před konáním. Zatím ho neznají ani vedoucí souborů, skupin,“ řekl jeden z organizátorů a zástupce ředitele velické školy Oldřich Janouch.

av

Na prvního máje běžte okošťovat do Velké klobásky

Jednou z dalších významných společenských událostí v centru Hornácka bude 1. května mezi veřejností a samotnými vystavovateli oblíbený košť O krále slovácké klobásky. Dopoledne se sejdou ve sportovní hale pozvaní odborníci - mistři řeznického cechu a různé osobnosti na uzavřené degustaci. Od 14.00 hodin se dveře otevrou dalším zájemcům. Soutěž proběhne ve vypsáních dvou kategoriích – slovácká klobáska a papriková klobáska. Další potřebné informace určené především účastníkům tohoto soutěžního prestižního klání obdržíte na mobilu 603 265 331 technického ředitele akce Jana Kružici nebo na internetových stránkách www.kralklobasek.cz V průběhu košťu bude probíhat Májová veselice při Hornácké cimbalové muzice Romana Sokola a pozvaných sólistů a sboru. Účast přislíbil i legendární televizní sportovní komentátor Karol Polák, který umí nejen stále mistrovsky ovládat slovo, ale je i skvělým zpěvákem lidových písníček.

av

Fotomozaika z regionu

Holky z Velké nad Veličkou při cvičení v Nové Lhotě.

Harmonikáři ze ZUŠ Veselí nad Moravou s paní učitelkou.

Klebetnice z Hluku při společném focení. FOTO: Lukáš Baroň

Malé mažoretky z Louky.

FOTO: František Gajovský

Mažoretky z Hluku po zisku 4. místa na mistrovství republiky.

Mažoretky z Ostrožské Lhoty na Rodičovském plese.

Děti z novoveské scholy.

Foto: Miroslav Pavlas

Seniorky z Hluku, které výborně tančily polonézu.

Fašank na Hornácku 2010

Hrubá Vrbka

Foto: Antonín Vrba

Javorník

Foto: Antonín Vrba

Javorník

Foto: František Gajovský

Javorník

Foto: František Gajovský

Lipov

Foto: František Gajovský

Lipov

Foto: Antonín Vrba

Velká nad Veličkou

Foto: Antonín Vrba

Velká nad Veličkou

Foto: Antonín Vrba